

Colofon

Datum: 27-08-2020

Dit is een uitgave van de Niels Stensen Fellowship ter gelegenheid van het 60-jarige jubileum.

Website: www.nielsstensenfellowship.nl

Redactie: Hanne Boon & Tamara Siemelink

Vormgeving: ttwwoo

– 60 jaar
Fellows vertellen

– Keuzen en toevalligheden

Mij wordt regelmatig gevraagd of ik altijd al rector magnificus wilde worden, en nog vaker, wat een rector eigenlijk doet. Het is een fantastische baan die ik niet zo ambieerde en voor wat ik doe, ben ik niet echt opgeleid. Op allerlei momenten hebben keuzen en toevalligheden mij een route doen afleggen die je misschien achteraf als een puzzel kan laten kloppen maar die in werkelijkheid niets had van planning. Ik denk dat het voor de meeste levens geldt.

Prof. dr. Han van Krieken

Voorzitter Niels Stensen Fellowship Committee
Niels Stensen Fellow, 1987, Verenigde Staten
Rector Magnificus, Radboud Universiteit

Toevalligheden maakt iedereen mee, het maken van de juiste keuze is belangrijk. Stap je in op het moment dat iets voorbij komt, of niet? En waarom wel of niet? In de kern gaat het erom een beeld van je wensen en mogelijkheden te ontwikkelen, liefst met een realistische ambitie. Een beeld dat niet alleen werk omvat.

Na mijn opleiding tot patholoog wist ik dat ik internationale ervaring moest opdoen om echt te weten hoe nieuwe kennis wordt ontwikkeld op de meest toonaangevende plekken op mijn terrein. Ik wilde in direct contact met de meest gerespecteerde pathologen komen om van ze te leren. En ik had een jong gezin. Door mijn opleider werd ik gewezen op de Niels Stensen Fellowship en een beurs gaf mij de mogelijkheid een jaar aan de National Institutes of Health (NIH) in de VS te werken, een jaar waarin ik geweldig veel heb geleerd, als wetenschapper, arts, maar vooral als mens en met mijn gezin.

Vorig jaar mocht ik in gesprek met een nieuwe lichter bursalen van de Niels Stensen Fellowship en ik zag er stukjes van mezelf in terug. Kansen om je professioneel te ontwikkelen op unieke plekken, maar ook: hoe houd je een goede werk-privé

balans, wat betekent een stap naar buiten voor een partner, een gezin? Ik realiseerde me nog sterker hoe belangrijk dat jaar aan het NIH voor me is geweest en gun anderen ook een dergelijke ervaring.

Als voorzitter van de Niels Stensen Fellowship Committee kan ik helpen jonge mensen een kans te geven, maar zij maken de keuze een avontuur aan te gaan. Dat avontuur zal ze toevalligheden brengen, maar ik hoop dat ze net als ik een professionele groei aan een persoonlijke kunnen koppelen en dat ze een mooie route gaan bewandelen. Bij uitstek geldt dat het om de weg ernaartoe gaat, en minder om het doel; sterker, mogelijk is het doel pas achteraf vast te stellen.

NSF bestaat alweer 60 jaar! Vandaar dat we het bijzonder vinden om een groot aantal alumni aan het woord te laten in dit lustrumboekje. Benieuwd naar alle ervaringen, avonturen en wat de beurs hen gebracht heeft.

Veel leesplezier,

Han

– De Niels Stensen Stichting heeft mij in staat gesteld om van 6 juni tot 21 september 1963 research te doen voor de uitgave van een Middelenlengelse tekst.

1963

Jaar Stipendium

Engeland & Schotland

Land Stipendium

Emeritus hoogleraar, gepensioneerd

Huidige functie

De Niels Stensen Stichting heeft mij in staat gesteld om van 6 juni tot 21 september 1963 research te doen voor de uitgave van een Middelenlengelse tekst. Daar ben ik op 26 juni 1967 cum laude op gepromoveerd.

De research vond plaats in de bibliotheken van de universiteiten van Londen, Cambridge, Durham, Edinburgh, Manchester, Oxford en Westminster School Londen.

– Door mijn tijd in Berkeley ben ik me meer bewust geworden van wie ik ben als wetenschapper en persoon, en wat ik wil.

2008

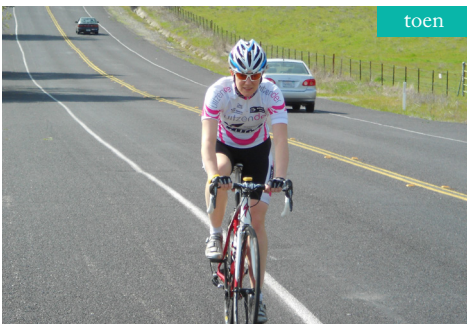
Verenigde Staten

Associate Principal Investigator

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Door mijn tijd in Berkeley ben ik me meer bewust geworden van wie ik ben als wetenschapper en persoon, en wat ik wil. Nieuwe collega's en nieuwe studies hebben mij vele wetenschappelijke inzichten gegeven op het gebied van cognitieve controle op ons gedrag en de rol van neurotransmitters. Door het meer aangewezen zijn op mezelf, heeft de tijd in Berkeley mij ook doen inzien dat ik mijn onderzoek wilde voortzetten in een meer maatschappelijk relevante richting. Gelukkig werd mijn buitenlandervaring door andere subsidieverstrekkingen goed beoordeeld en kon ik met een AXA Research Fund fellowship en een NWO-Veni beurs terug naar Nederland om daar onderzoek te doen naar dezelfde hersenprocessen, maar dan in het licht van eetgedrag en obesitas.

– Anekdote

Onze eerste week in ons nieuwe appartement. De straatnaam belofde al veel goeds: Panoramic Way.

Dat dekte de lading volledig: het uitzicht over de San Francisco Bay was fantastisch! Het schemerde al en mijn man en ik gingen er nog even uit voor een wandeling in onze nieuwe buurt. Het was rustig op onze steile straat op de heuvel, met huizen aan de kant van de Bay en natuur aan de kant van Berkeley. De zomeravond was fris, aangezien de warmte van de dag nooit blijft hangen in Bay Area. We hoorden geritsel naast de weg: twee wasberen waren scharrelend op zoek naar voedsel. Even later stak een stinkdier waggelend de straat over. Nog geen tien minuten daarna loopt een groot hert met een imposant gewei parmantig een tuinpad af, geflankeerd door twee kleinere herten. Toen wisten we dat we hier een hele mooie tijd gingen hebben. En dat werd het!

– Niels Stensen Fellowship heeft een grote rol gespeeld in de vormgeving van mijn kijk op de (Nederlandse) academische wereld en de Nederlandse cultuur.

2006

Zweden

Universitair docent

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Niels Stensen Fellowship heeft een grote rol gespeeld in de vormgeving van mijn kijk op de (Nederlandse) academische wereld en de Nederlandse cultuur. In Zweden heb ik vrienden gemaakt die afkomstig waren van verschillende plekken in de wereld. Dertien jaar na mijn verhuizing terug naar Nederland bespreken we nog steeds de politieke situaties in onze landen en houden ze me op een gemoedelijke manier scherp.

– Anekdote

Toen ik naar Zweden verhuisde had ik verwacht dat ik zou moeten wennen aan het gebrek aan licht in de winter en dat was ook zo. Waar ik niet aan gedacht had is dat het heerlijk is als het in de zomer niet of nauwelijks donker wordt en dat de vogeltjes in de zomer vergeten om te stoppen met fluiten als het laat is. Ik woonde midden in de stad, toch gebeurde het af en toe dat ik wakker werd, de gordijnen opende en een hertje uit mijn raam zag. Toen ik op 20 april mijn gordijnen open deed en een dik pak sneeuw zag liggen werd ik toch wel een beetje chagrijnig.

– Met mijn Niels Stensen Fellowship ben ik naar de University of Edinburgh vertrokken, waar ik een kleine drie jaar onderzoek heb verricht...

2014

Schotland

Onderzoeksgroepsleider & UD, Erasmus MC

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

toen

Met mijn Niels Stensen Fellowship ben ik naar de University of Edinburgh vertrokken, waar ik een kleine drie jaar onderzoek heb verricht om genetische processen in embryonale stamcellen beter te kunnen begrijpen. Hierbij heb ik een nieuwe methode ontwikkeld, die het mogelijk maakt om het niet-voor-eiwit coderende genoom beter in kaart te brengen. Terwijl tot op heden binnen de genetica vaak alleen naar genen zelf wordt gekeken, wordt de laatste jaren steeds duidelijker dat de regulatie van die genen net zo belangrijk is als de genen zelf.

Mijn methode stelt ons nu in staat om elementen die voor deze gen regulatie verantwoordelijk zijn makkelijker te identificeren en meteen de functionaliteit hiervan te quantificeren. Ik gebruik dit soort methoden nu in mijn eigen onderzoekslab in het Erasmus MC, om ziekten van de hersenontwikkeling beter te kunnen begrijpen. Uiteindelijk zal dit leiden tot betere diagnostische mogelijkheden voor patiënten binnen de Klinische Genetica en zal het ons in staat stellen om nu nog onbekende ziektebeelden beter te kunnen begrijpen.

– Anekdote

Mensen klagen vaak over het weer in Nederland. Na mijn tijd in Schotland doe ik dat niet meer. U mag zelf bedenken waarom. Desondanks de meteorologische nadelen van Schotland, was mijn postdoctorale tijd in Edinburgh erg leuk en succesvol. Zonder de support van o.a. de Niels Stensen Fellowship was het zeker minder makkelijk geworden om er een succes van te maken, en na terugkomst relatief eenvoudig mijn eigen onderzoekslab te kunnen beginnen in Rotterdam.

Ik hoop dan ook van harte dat jullie ook in de komende 60 jaar een groot aantal talenten kunnen ondersteunen tijdens de vroege maar vooral ook zeer beslissende fase in hun carrière op weg naar het worden van een onafhankelijke onderzoeker.

nu

– De internationale dynamische omgeving van Stanford was voor mij een “eye opener”.

1984

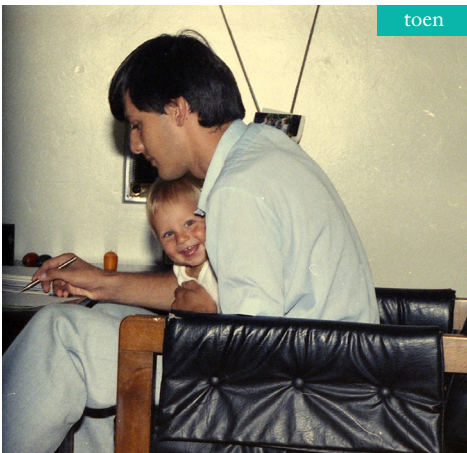
Verenigde Staten

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Hoogleraar Universiteit Leiden

Huidige functie

Mijn promotietijd in Leiden was een eerste kennismaking met de wereld van de wetenschap, maar wel in een heel beperkt kader. De internationale dynamische omgeving van Stanford was voor mij een “eye opener”. Dat ik daarna op het Philips NatLab succesvol kon opereren dank ik voor een belangrijk deel aan deze ervaring.

– Anekdote

Het stipendium kwam per post, in een dikke envelop met traveller cheques. Voldoende om een auto te kopen, een huis in te richten, en zorgeloos het internationale avontuur aan te gaan --- met mijn echtgenote en onze pasgeboren baby. Zo'n zorgeloos jaar heeft zich niet meer herhaald. De vrucht van een jaar vrij te zijn van praktische zorgen was voor mij een compleet nieuwe en frisse kijk op wat het betekent om wetenschapper te zijn in een internationale onderzoeksomgeving. Dank u wel.

– Mijn Fellowship heeft mij niet alleen als wetenschapper gevormd maar zeker ook als docent en mentor voor studenten en aio's.

2007

Verenigde Staten & Duitsland

Assistant professor Respiratory Toxicology

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Mijn Niels Stensen Fellowship betekende voor mij mijn eerste postdoc project en de eerste keer werken en wonen in het buitenland. De combinatie hiervan voelde in het begin als zonder diploma of bandjes in het diepe gegooid worden, maar resulteerde uiteindelijk in een van de mooiste tijden uit mijn leven! Mijn tijd op twee verschillende labs als “zelfstandige” postdoc leidde tot zowel professionele als persoonlijke groei doordat ik meer zelfkennis en vertrouwen kreeg en leerde kritisch te kijken naar mijn eigen werk en dat van anderen. De stimulerende en transparante aanpak van mijn hosts heeft daar zeker aan bijgedragen. Hierdoor heeft mijn Fellowship mij niet alleen als wetenschapper gevormd maar zeker ook als docent en mentor voor studenten en aio's.

– Anekdote

De eerste weken in Amerika waren niet bepaald gemakkelijk, mijn heimwee was groot en het vinden

van een eigen woonruimte en dus mijn eigen plekje in dit grote land viel zwaar tegen. Gelukkig keerde het tij na een paar weken toen ik een fijne kamer vond in een tweepersoons-appartement bij een gezellige jonge huisgenoot uit de streek via wie ik andere mensen leerde kennen en met wie ik regelmatig in de weekenden erop uit ging om te skiën, de omgeving te verkennen of op stap te gaan. Maar het tij keerde pas echt door een toevallige ontmoeting op straat! Terwijl ik met een collega van het lab terug liep van werk naar huis werden we aangesproken door een meisje dat nieuwsgierig was naar waar we vandaan kwamen omdat onze accenten allebei zo duidelijk niet Amerikaans waren. In eerste instantie was ik een beetje overrompeld door deze directheid, want dat was ik nog niet echt gewend in Burlington, maar toch gaf ik antwoord en raakte voor ik het wist in een leuk, geanimeerd gesprek met een volstrekt onbekende. Ze vroeg of we mee wilden gaan eten met haar en haar vrienden, mijn collega kon niet en ik twijfelde erg maar hoorde mezelf ineens ja zeggen! En wat ben ik blij dat ik dat heb gedaan, want het resulteerde in een erg gezellige avond en leverde een erg goede vriendin op wie bovendien zo ongelooflijk sociaal was aangelegd dat via haar mijn vrienden- en kennisenkring bijna dagelijks werd uitgebreid. Nog steeds heb ik met meerderen van hen contact en ben ik dankbaar dat ik op die bewuste avond mijn gevoel heb gevolgd, want wat hebben deze vrienden mijn tijd in Amerika bijzonder gemaakt!

– De Fellowship was de opmaat voor mijn ontwikkeling tot wetenschapper en voor mijn vertrouwdheid met Italië.

1981

Italië

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Emeritus hoogleraar Kunstgeschiedenis

Huidige functie

toen

nu

De Fellowship heeft mij als aankomend onderzoeker de kans geboden mijn eerste onderzoek in Rome te doen naar de thema's die tot op de huidige dag bepalend zouden blijven voor mijn wetenschappelijk werk: kerkarchitectuur, liturgie, het pausdom, de stad Rome. Het was de opmaat voor mijn ontwikkeling tot wetenschapper en voor mijn vertrouwdheid met Italië. Hieruit heb ik tot op de huidige dag inspiratie geput voor mijn onderwijs, mijn coaching van studenten en promovendi en voor de samenwerking met andere onderzoekers.

– Anekdote

De Fellowship vormde het begin van mijn promotieonderzoek over vorm en functie van de vroegchristelijke hoofdkerken van Rome. Mijn toekomstige promotores meenden dat ik eerst moest bewijzen dat een dergelijk onderzoek mogelijk was, voordat zij een promotieplaats bij NWO wilden aanvragen. Dat de Niels Stensen Stichting dit

experiment met een beginnend wetenschapper aandurfde, was niet in de laatste plaats te danken aan de aanbeveling van prof. Frits van der Meer, een autoriteit in katholieke kringen. Ik was nooit zijn student geweest, maar hij had een intuïtieve sympathie voor mijn belangstelling en plannen (“U is toch wel met een zilveren lepelte op de tong geboren”, brief Kerstmis 1981). In Rome verbleef ik op het Nederlands Instituut – waaraan ik later in mijn loopbaan zeven jaar lang als stafid mocht werken – en zette ik mijn eerste schreden in de Vaticaanse Bibliotheek en de Bibliotheca Hertziana. Mijn schuchterheid stond blijkbaar inspirerende ontmoetingen met jongere en oudere wetenschappers uit tal van landen niet in de weg, want met meerdere van hen zijn uitwisselingen en vriendschappen voor het leven tot stand gekomen. De Eeuwige Stad verbindt! Een hoogtepunt was de toestemming van de Vaticaanse autoriteiten om de opgravingen onder de vloer en het antieke muurwerk op de zolders van de basiliek van Sint Jan van Lateranen te bezoeken (brief 23 april 1982 getekend door Carlo Pietrangeli, directeur-generaal van de Vaticaanse Musea). Het Fellowship gaf mij het zelfvertrouwen om tot een solide onderzoeksplan voor een promotieproject te komen. Ook NWO liet zich overtuigen. Daarmee was – achteraf gezien – mijn loopbaan beklonken en was de basis gelegd voor een leven waarin passie en professie hand in hand konden gaan.

– Diversiteit verdiepte mijn zicht op leiderschap en onderwijzen, vooral ook de enorme contrasten in morele overwegingen en gedrag tussen de verschillende onderzoekers.

1972

Verenigde Staten

Emerita Technische Universiteit Eindhoven

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Diversiteit verdiepte mijn zicht op leiderschap en onderwijzen, vooral ook de enorme contrasten in morele overwegingen en gedrag tussen de verschillende onderzoekers.

Vele jaren later heb ik verschijnselen als het populisme er beter door kunnen begrijpen. Enkele jaren eerder had ik als uitwisselingsstudent een jaar in de Prairieprovincies van Canada doorgebracht. Behalve door het extreme klimaat voorgeschreven gedrag en het emanciperende Franstalige volksdeel

in het oosten, had ik toen weinig verschillen opgemerkt met Nederland. In Montana werden me de ogen geopend voor bedreigingen van een vredige samenleving.

– Anekdote

Rond 1955 te Neerbosch kwam een van de Dominicanen godsdienstles geven. Het ging dit keer over Pasen. Hij was na drie dagen verzezen. Ik stak mijn vinger op en legde uit: tussen 15.00u op vrijdag en 06.00u op zondag zitten 19+24+6 uur, dat was geen 3x24 uur.

De pater legde het opnieuw uit en tot driemaal toe bleef ik mijn vinger opsteken omdat het volgens mij nog steeds niet klopte. Thuisgekomen vroeg ik mijn moeder hoe het toch kwam dat paters niet konden rekenen. In 1972 spoedde ik mij naar de pastorie van onze oude parochie want in die tijd moest er nog een bewijs van katholiciteit geleverd worden. De toenmalige pastoor en ik keken elkaar aan en we wisten het, maar zeiden niets, hij tekende de verklaring en we namen hartelijk afscheid.

– Ik ben ontzettend dankbaar dat ik met partner en kinderen (5 en 7 jaar) heb kunnen werken, wonen en samenleven met en tussen de locals en andere (tijdelijke) immigranten in Boston.

2003

Verenigde Staten

Hoogleraar, klinisch epidemioloog

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Ik ben ontzettend dankbaar dat ik met partner en kinderen (5 en 7 jaar) heb kunnen werken, wonen en samenleven met en tussen de locals en andere (tijdelijke) immigranten in Boston.

Die ervaring beïnvloedt tot op de dag van vandaag, 16 jaar later, onze blik op de wereld en onze gesprekken over politiek en het leven.

– Ik ben de Niels Stensen Stichting intens dankbaar voor de hulp die mij dit in mijn leven geboden heeft.

1998

Schotland

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Hoogleraar HepatoPancreatoBiliaire Chirurgie

Huidige functie

Door de Niels Stensen Stichting kreeg ik een aanstelling als Senior Lecturer en Honorary Consultant Surgeon in het Department of Surgery, Hepatopancreatobiliary (HPB) Unit, Royal Infirmary of Edinburgh, Schotland (hoofd prof. dr. O.J. Garden, Regius Chair of Surgery). Ik kon daar 2 jaar blijven en half Research, half Kliniek doen. Veel mensen leren kennen waarmee ik nog steeds heel veel contact heb zowel professioneel als privé. Na Schotland heb ik in Maastricht een HPB Unit opgericht met mijn dierbare collega's en dat heeft klinisch en researchmatig veel toegevoegd aan Nederland. In Maastricht zijn we ook verder gegaan met het Basaal Research Laboratorium waarmee we nog steeds als chirurgische afdeling een unique uitstraling hebben (prof.dr. S.W.M. Olde Damink). Ik ben de Niels Stensen Stichting intens dankbaar voor de hulp die mij dit in mijn leven geboden heeft.

– Anekdote

Prof.dr. O.J. Garden wilde mij graag in Edinburgh houden, maar mijn partner en ik hadden besloten terug te gaan naar Nederland. Een van de mensen van wie ik ook veel geleerd heb in Edinburgh was ook mr. K.K. Madhavan (nu professor en hoofd van de afdeling HPB Chirurgie in Singapore). Toen ik bijna vertrok zei K.K. Madhavan tegen me:

“Kees, we learned you everything, and you can do everything we learned you. But in the first year in the operating room, do not do anything the others in Maastricht would not do, and make sure you do not ‘kill’ any patient in the first year. Then, if you did not ‘kill’ any patient in the first year and you did not do anything the others would not do in the first year, in the second year you start doing what you learned here and what your colleagues in Maastricht could not do and would not be able to do.” Een wijs advies, dat mijn hele leven bij me is gebleven (de eerste patient stierf (helaas) in 2002, toen ik 2 jaar in Maastricht was).

– De Niels Stensen Fellowship betekende voor mij de introductie naar de internationale wereld van academisch historisch onderzoek.

1988

VK, VS & Canada

Senior onderzoeker

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship betekende voor mij de introductie naar de internationale wereld van academisch historisch onderzoek. Het bracht mogelijkheden die er eerder (en later) niet waren om in rechtstreeks en persoonlijk contact te komen met gerenommeerde buitenlandse onderzoekers op mijn gebied en op aanpalende terreinen. De geboden kansen om mensen, kenniscentra en archiefinstellingen te bezoeken openden deuren. De in mijn Stensenjaar opgedane bagage heeft mij beslist verder gebracht.

– Anekdote

Voor het verwerven van historische kennis en inzicht volstaat niet altijd het geduldig omdraaien van papier en het doornemen van stapels oude documenten. Soms treft de onderzoeker gevaren op de weg op plaatsen waar je ze het minst verwacht. Nu zijn archieven bijna overal studieuze plekken waar individuen in stilte werken aan de reconstructie van ontwikkelingen en gebeurtenissen uit het verleden. Zover er opwinding is, zit die in de hoofden van de onderzoekers. Fysieke interventies op weg naar

kennis en inzicht doen zich zelden voor. Maar toch, na meerdere weken verblijf te hebben gehouden in de leeszaal van de National Archives in Washington overkwam mij daar het volgende:

Op een dag waarop het bij toeval drukker was dan gebruikelijk, stuitte ik op meerdere losse eindjes in de dossiers die ik doornam. Gelukkig kon je in zulke gevallen voor advies terecht bij doorgewinterde archiefspecialisten die al vele jaren kantoor hielden in een soort van bunker die ooit was verrezen op de binnenplaats van het neoclassicistische gebouw aan Pennsylvania Avenue. Met mijn vragen op een kladblaadje ging ik op pad. Dit betekende dat ik de paramilitaire gewapende schildwacht passeerde die aan de ingang van de leeszaal op een verhoging zat. Voor zijn lessenaar stond een hele rij onderzoekers te wachten op toestemming de leeszaal te mogen verlaten, want zonder stempel van de guard op ieder mee te nemen velletje papier was doorgang niet toegestaan. Dat wist ik natuurlijk ook wel, maar moest je nu voor dat ene velletje werkelijk een kwartier in de rij gaan staan? Ik liep dus door, linksaf de lange met marmer beklede gang in. Misschien dat het tien stappen waren, of vijftien, voordat ik achter mij een razende kreet hoorde slaken: “Stand, or I’ll shoot!” De schrik van mijn leven-als-onderzoeker: daar stond de schildwacht, wijdbeens, met twee handen aan zijn getrokken revolver en zijn vinger om de trekker. Bijna was de Stensen Stichting voor het eerst een stipendiaat kwijt geraakt door gewapend ingrijpen...

– De Niels Stensen Fellowship heeft mij in staat gesteld mij verder te ontwikkelen.

1983

Verenigde Staten

Emeritus hoogleraar

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

werden waren toen “state of the art”. Het kostte het nodige doorzettingsvermogen en inventiviteit, met essentiële bijdragen van andere onderzoekers, om uiteindelijk hierin succesvol te zijn. De realisering dat het gelukt is, werd uitbundig gevierd.

Vele vervolggexperimenten en samenwerkingen werden ingepland en “the rest is history”.

De Niels Stensen Fellowship heeft mij in staat gesteld mij verder te ontwikkelen. Met name de zeer stimulerende omgeving van het Dana-Farber Cancer Center en de Harvard Medical School in Boston hebben in grote mate bijgedragen aan mijn wetenschappelijke en maatschappelijke ontwikkeling. De ervaringen in deze periode zijn de basis geweest voor mijn verdere succesvolle carrière in Nederland.

– Anekdote

In de periode van de Niels Stensen Fellowship, nu een kleine 37 jaar geleden, bestonden mijn werkzaamheden uit de moleculaire karakterisering van de CD3-delta keten, een van de onderdelen van het receptor complex op T-lymfocyten dat cruciaal is voor de herkenning van eiwitfragmenten op antigeen presenterende cellen. Deze herkenning is essentieel voor een effectieve immunreactie tegen pathogenen. De technieken die hiervoor gebruikt

– De Fellowship gaf mij de mogelijkheid om in de VS mijn kennis op het gebied van mijn vak econometrie en wiskundige economie te verbreden en internationale ervaring op te doen en wetenschappelijke contacten op te bouwen.

1969 Verenigde Staten
 Jaar Stipendium Land Stipendium

Was onderdirecteur DNB en deeltijdhoogleraar
 Huidige functie

De Fellowship gaf mij de mogelijkheid om in de VS mijn kennis op het gebied van mijn vak econometrie en wiskundige economie te verbreden en internationale ervaring op te doen en wetenschappelijke contacten op te bouwen. Dit is van groot nut gebleken in de loop van mijn verdere werkkringen na terugkeer in Nederland en stelde mij in staat een bijdrage te leveren aan de Nederlandse samenleving op wetenschappelijk terrein en het economisch beleid in ons land en in de Europese Unie. Ook persoonlijk heeft me dit zelfvertrouwen gegeven die ik heb kunnen aanwenden om anderen te stimuleren in hun verdere loopbaan. Dit gold ook voor mijn medewerkers die ik kon laten profiteren van mijn ervaring sinds mijn verblijf in de VS.

– Anekdote

Hoofdzaak was in de zomer van 1970 mijn deelname aan het “Sixth Berkeley Symposium on Mathematical Statistics and Probability” van 22 juni tot 17 juli. In de vorm van voordrachten door

toonaangevend geleerden op dit terrein maakte je kennis met de grenzen van het vak statistiek en wiskundige economie en zag je ook hun gezichten wat een bijzondere ervaring was. Heel speciaal was ook de informele opzet van het symposium waardoor je ook je eigen vragen ter sprake kon brengen wat je soms verder bracht in je eigen wetenschappelijk werk. Ook de contacten met andere deelnemers waren vaak nuttig. Er waren nog twee andere deelnemers uit Nederland. Met een afkomstig uit Wageningen had ik veel contact omdat we beiden toepassingsgericht waren. Met de andere Nederlandse deelnemer had ik geen contact. Echter vele jaren later, in 1996 tijdens een promotiediner in Minerva in Leiden was ik gezeten naast de vader van de promovendus en toen bleek tijdens onze gesprekken dat we in de zomer van 1970 gelijktijdig deelnemer waren geweest aan het symposium van Berkeley. Een verrassende ontdekking en de vader, inmiddels een bekend hoogleraar in Leiden was me erkentelijk voor mijn bereidheid als copromotor op te treden bij zijn zoon die zo bleek in 1970, nog een baby was. Ik vond dit wel een een grappige conïncidentie. De vader trouwens ook.

– De Niels Stensen Fellowship (1990-1991) heeft een significante impuls gegeven aan de ontrafeling van de chemische structuren van de minor Histocompatibiliteits antigenen.

1990

Verenigde Staten

Emeritaat

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Minor antigenen worden als ‘vaccin’ gebruikt om de anti-bloedkanker reactie in het lichaam van de patiënt een boost te geven. De vertaalslag van het lab naar de kliniek werd ontwikkeld. Deze vorm van immunotherapie wordt momenteel op kleine schaal toegepast.

– Anekdote

Kort voor het einde van mijn sabbatical aan de Stanford University stootte mijn werk op bijzonder interessante en hoopgevende resultaten. Ik diende een verzoek in tot verlening van de Fellowship met 7 weken. Tot mijn grote vreugde werd deze vrijwel direct gehonoreerd zelfs met additionele financiële support. Gelukkig leidde deze 7 weken tot een succesvolle doorbraak in het onderzoek.

Voor mijn wetenschappelijk werk en dat van mijn research groep, heeft de Niels Stensen Fellowship (1990-1991) een significante impuls gegeven aan de ontrafeling van de chemische structuren van de minor Histocompatibiliteits antigenen. Het Niels Stensen Fellowship heeft ook een cruciale bijdrage geleverd aan de samenleving. Namelijk, chemische informatie was nodig voor het ontwikkelen én het toepassen van deze antigenen voor immunotherapie van bloedkanker. Het nieuwe concept voor deze bloedkanker en patiënt-specifieke behandeling werd door ons als eerste in 1997 internationaal gelanceerd.

– Prijzenswaardig van deze en andere Stichtingen om als het structureel en financieel kan geschikte personen te stimuleren en te honoreren om ook in het buitenland kennis te vergaren en talent te laten ontplooien.

1967

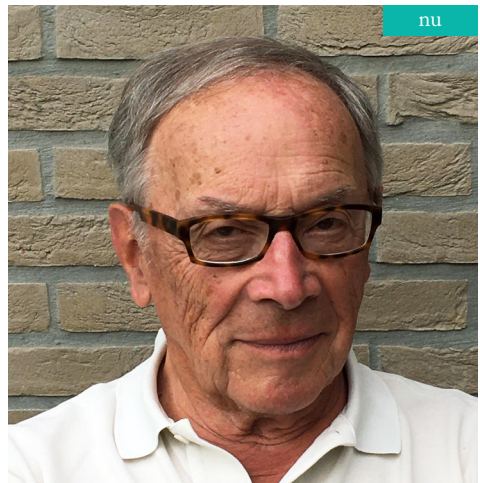
Verenigde Staten

Gepensioneerd

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Prijzenswaardig van deze en andere Stichtingen om als het structureel en financieel kan geschikte personen te stimuleren en te honoreren om ook in het buitenland kennis te vergaren en talent te laten ontplooien. Ik heb die kans destijds gehad met hernieuwde dank. Proficiat Niels Stensen Stichting met de 364.

mensen. Een anekdote? Meer dan dat. Vanaf het begin en gedurende 43 jaar daarna groeide een op vele gebieden hechte vriendschap!

– Anekdote

Moeder met drie kinderen van 2, 4 en 6 jaar in Manhattan op zoek- en zwerftocht naar een appartement voor het hele jaar 1968. In de stadsbussen geen buggy! Uiteindelijk toch gelukkig geslaagd in de 110de straat. Eigenaresse (dol op kinderen) en schoondochter bleken lieve sociale

– Dankzij de Niels Stensen Fellowship is de voedingswetenschap stevig onderbouwd en het belang van voeding ten behoeve van gezondheid in het publieke domein versterkt.

1970

Verenigd Koninkrijk

Gepensioneerd

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Dankzij de Niels Stensen Fellowship is de voedingswetenschap stevig onderbouwd en het belang van voeding ten behoeve van gezondheid in het publieke domein versterkt.

– Anekdote

In mijn eerste jaren aan de Universiteit van Wageningen, bij mijn benoeming in 1972 nog Landbouw Hogeschool geheten, werd o.a. het lopende onderzoek naar het cholesterol metabolisme in konijnen gecontinueerd maar er werd wel snel een nieuwe richting ingeslagen waarbij de aandacht verlegd werd naar de mens bij zowel volwassenen en kinderen. In 1977 ontving ik een brief van de Hoofdinspecteur Volksgezondheid dr. R. Drion met

het verzoek om een afspraak met hem te maken. De toon van de brief gaf me het gevoel als of ik op het matje geroepen werd. Dr. Drion begon vrij snel een brief voor te lezen die hij ontvangen had van artsen.

De strekking van deze brief was als volgt: Hautvast en zijn 'boeren' zijn duidelijk in overtreding omdat wij onderzoek deden naar cholesterol niveau's in kinderen en hun ouders en dit mocht alleen door artsen gedaan worden. Dr. Drion liet deze aanklacht een tijdje tot me doordringen en vervolgens sprak hij voor mij de volgende verlossende woorden : Hautvast, deze artsen kennen nog niet het verschil tussen gezondheidskunde en geneeskunde en jullie in Wageningen zijn heel goed bezig op het terrein van gezondheidskunde en artsen moeten zich bezig houden met geneeskunde.

Het gesprek met Dr. Drion liep vervolgens verder in amicale sfeer en ik reisde opgelucht terug naar Wageningen.

– De Niels Stensen Fellowship heeft de gelegenheid geboden om mijn passie tot ontwikkeling te brengen.

1979

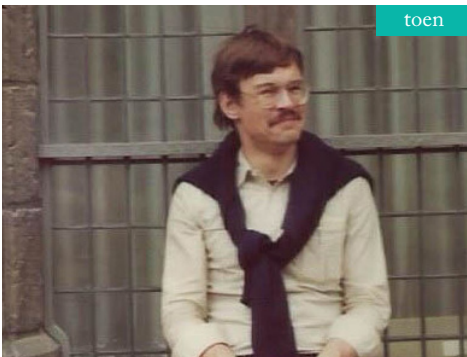
Jaar Stipendium

Nederland

Land Stipendium

Emeritus hoogleraar

Huidige functie

Het stipendium heeft mij in staat gesteld mijn studie wijsbegeerte aan de RU Leiden af te maken. Na afronding van mijn medische proefschrift in 1978 heb ik een aantal jaren gewerkt in de praktische zorg. Ik was vooral geïnteresseerd in de wijsgerige en ethische aspecten van de geneeskunde, maar medische ethiek als vakgebied bestond nog niet. De filosofie studie (met als hoofdvak wijsgerige biologie) was een goede voorbereiding op mijn latere werkzaamheden in de medische ethiek, eerst aan de universiteiten van Maastricht en Nijmegen en bij UNESCO in Parijs en tenslotte in Pittsburgh. Hierdoor heb ik een bijdrage kunnen leveren aan de maatschappelijke en wetenschappelijke discussie van ethische vraagstukken in de zorg, eerst in Nederland maar later ook op mondiaal niveau. Ik heb vooral studenten uit velerlei landen kunnen enthousiasmeren voor een ethische benadering van de gezondheidszorg.

– Anekdote

Een medicus die filosofie studeert is een vreemde eend in de bijt. In 1975 werd ik door professor van Gelderen, hoogleraar kindergeneeskunde in Leiden, uitgenodigd voor een gesprek na een succesvol co-assistentenschap in het Westeinde ziekenhuis in Den Haag. Hij vroeg mij om te specialiseren in de kindergeneeskunde, en een training te volgen in beenmergtransplantatie in de VS. Hij was verbijsterd toen ik hem vertelde dat ik liever filosofie ging studeren. Ook mijn vader was uiterst verbolgen dat ik zo'n fraai aanbod afsloeg. Met wijsbegeerte was volgens hem geen droog brood te verdienen. De Niels Stensen Fellowship heeft de gelegenheid geboden om mijn passie tot ontwikkeling te brengen.

– De Niels Stensen Fellowship heeft mij de mogelijkheid geboden om mij verder te ontwikkelen als wetenschap beoefenaar (kernfysica) maar ook als persoon.

1974

Verenigde Staten

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Gepensioneerd (af en toe werkzaam in Petten)

Huidige functie

uitvoeren. Dankzij mijn verblijf kreeg ik aansluitend een vaste aanstelling bij de Vrije Universiteit. Het verblijf in de VS heeft mij geleerd goed overzicht te houden bij het oplossen van complexe problemen. Hiervan heb ik ook geprofiteerd bij mijn werkzaamheden bij ECN, na mijn loopbaan bij de VU, zoals advisering van de overheid op het gebied van radiologische/nucleaire veiligheid (ook in het buitenland).

– Anekdote

Toen ik in juli 1975 begon met onderzoek bij het cyclotron laboratory van de Michigan State University, was men daar bezig het eerste supergeleidende cyclotron in de VS te construeren. De directeur en ontwerper, Henry Blosser, betrok iedereen bij het werk en zelf werkte hij mee aan het trekken van de supergeleidende draden en het wikkelen van de magneet spoel. Toen in de zomer 1976 voor het eerst de stroom werd ingeschakeld, volgde een harde klap (dat was de 50kg zware pomp die omhoog tegen de magneet klapte) gevolgd door het gerinkel van losse metalen delen, zoals schroeven, maar ook paperclips, die van ver af door de magneet werden aangetrokken.

De Niels Stensen Fellowship heeft mij de mogelijkheid geboden om mij verder te ontwikkelen als wetenschap beoefenaar (kernfysica) maar ook als persoon. Tijdens de periode in de VS (juli 1975 t/m juli 1977) bij MSU (een universiteit met 50.000 studenten) heb ik veel contacten opgebouwd waarmee ik later nog onderzoek heb kunnen

– De Fellowship verdiepte en verbreedde inzichten in verschillende facetten van mijn onderzoeksgebied.

1991

Jaar Stipendium

VK, Duitsland, Italië & Canada

Land Stipendium

Onderzoeker taalvariatie en hoogleraar

Huidige functie

toen

nu

De Fellowship verdiepte en verbreedde inzichten in verschillende facetten van mijn onderzoeksgebied; een uitgebreid netwerk aan veelal nog steeds actieve en productieve contacten met buitenlandse collega's - waaruit in een aantal gevallen diverse typen van samenwerking zijn ontstaan en ook diverse producten zoals gezamenlijk geredigeerde boeken (uitgegeven door o.m. Cambridge University Press) en themanummers van internationale vaktijdschriften, een tweejaarlijkse conferentie, een boekenserie bij een internationale uitgever, maar ook gastcolleges, gastcollegereeksen, studenten- en promovendi-uitwisseling

– Anekdote

In de maanden voor en na de verdediging van mijn proefschrift, januari 1993, was ik dankzij mijn Stensen Stipendium te gast aan universiteiten in Engeland en Italië. In de vroege zomer vloog ik voor zes maanden naar de VS. Daar en in Canada zou ik mijn werk op verschillende congressen presenteren en te gast zijn aan afdelingen taalwetenschap van verschillende state universities. Alvorens door te reizen naar Columbus, Ohio, bracht ik twee dagen door in Manhattan. Vanuit mijn hotelkamer zag ik

de wolkenkrabbers en voelde me nietig. Toen ik die avond het Central Park in liep, dacht ik Luciano Pavarotti opera-aria's te horen zingen. Iemand met een ghetto blaster en een voorkeur voor Verdi en Puccini? Nadat ik dieper het park was ingelopen, zag ik ineens op een grasvlakte een enorme menigte turen naar een podium in de verte. En op dat podium stond Pavarotti te zingen. Zo had ik me mijn aankomst in de Nieuwe Wereld niet durven voorstellen. Na afloop van het gratis openluchtconcert besloot ik de dag in stijl af te sluiten in een Italiaans restaurant. De kalfsfilet in het restaurant was bereid met een zeldzame kaas - althans zo smaakte het. Midden in de nacht werd ik wakker met buikpijn, dreunende hoofdpijn en een overweldigend gevoel van misselijkheid. De badkamer wist ik nog tijdig te bereiken en wat daarna gebeurde laat zich raden. Rond het ochtendgloren was ik uitgeput, zieker dan ooit en de wanhoop nabij. Ik besepte dat ik een voedselvergiftiging had opgelopen en dwong mezelf enkele glazen water te drinken. Die middag werd ik wakker op de badkamervloer. Ik voelde me draaiërig en slap, maar wist me in mijn kleren te hijsen. In de convenience store naast het hotel kocht ik fruit en een fles mineraalwater. Die avond maakte ik een tweede wandeling in het Central Park. Deze keer geen Pavarotti. Een dag later vloog ik naar Ohio, met Sinatra's "New York" in mijn hoofd: "If you can make it here, you can make it anywhere." Ik had het overleefd en kon gelouterd aan mijn Amerikaans/Canadese grand tour beginnen.

– Ik heb veel geleerd en veel contacten gelegd, wat leidde tot een drietal gezamenlijke projecten die tot op de dag actief zijn.

1986

Verenigde Staten

Hoogleraar Wiskunde, leeropdracht Stochastiek

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

– Anekdote

Het vroom dat het kraakte in Minneapolis (-30 C). De wandeling van appartement naar instituut en terug, meestal met andere bezoekers, moest steevast halverwege worden onderbroken om ergens in een winkel wat op te warmen. Op het instituut gaf ik twee voordrachten gewapend met lang ondergoed. Dat is me later nooit meer overkomen.

De Fellowship stelde mij in de gelegenheid om een half jaar op het Institute for Applied Mathematics in Minneapolis door te brengen, als gast van een speciaal jaarprogramma met focus op de kansrekening en de statistische fysica. Senior toponderzoekers van over de hele wereld kwamen op dit programma af, alsmede grote aantallen jonge onderzoekers en bezoekers. Ik heb veel geleerd en veel contacten gelegd, wat leidde tot een drietal gezamenlijke projecten die tot op de dag actief zijn.

– Een fantastische, inspirerende en zeer productieve tijd, met veel tijd om te lezen, te schrijven en om na te denken.

2011

Duitsland

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Scaliger-hoogleraar Bijzondere Collecties

Huidige functie

Dankzij de toekenning van de Niels Stensen Fellowship kon ik na mijn promotie aan de Universiteit Leiden een jaar lang onderzoek doen aan de Freie Universität in Berlijn. Een fantastische, inspirerende en zeer productieve tijd, met veel tijd om te lezen, te schrijven en om na te denken. Ik ben ervan overtuigd dat mijn academische carrière hier een impuls door heeft gekregen. Ik schreef artikelen en - samen met mijn leermeester Peter van Zonneveld, die me ook in Berlijn opzocht - een (bekroonde) biografie van Willem Bilderdijk: De gefnuikte arend (2013). Bovendien kende NWO mij in 2012 een Veni-grant toe, die voortbouwde op dit onderzoek.

– Anekdote

De Freie Universität Berlin ligt in de wijk Dahlem, waar zich ook de schitterende, ruim aangelegde hortus botanicus bevindt, waar je met gemak een uur kunt rondlopen. In mijn eerste week in Berlijn

kocht ik een medewerkerskaart van de tuin, zodat ik er elke dag kon wandelen. Ik vond het bijzonder om alle seizoenen te zien langskomen. 's Winters was het in Berlijn bitter koud, in de zomer snikheet. Elke dag wierp ik een blik op de prachtige Ginkgo Biloba, de beroemde, door Goethe bezongen boom. Nog altijd bewaar ik een ginkgobladd uit mijn Berlijnse tijd in een van mijn boeken. Bijzonder vond ik ook de reis naar Weimar die ik met Peter van Zonneveld vanuit Berlijn per trein heb gemaakt. In het Goethe-Schiller-Archiv gingen we op zoek naar het visitekaartje van Willem Bilderdijk uit het bezit van Goethe. 's Avonds wandelden we door het Park an der Ilm en bespraken we, in de schemering en bij een goed glas bier, enkele hoofdstukken van ons boek.

Omdat ik een jaar in Berlijn ging wonen, moest ik mijn vriendin - met wie ik al samenwoonde, maar die helaas niet mee kon, omdat ze een baan in Nederland had - soms enkele weken missen. Natuurlijk kwam ze regelmatig naar Berlijn of ging ik terug naar huis, maar we spraken soms ook in het midden af: in Osnabrück. Daar besloten we, tijdens een maaltijd in een Duits restaurant onder het Rathaus, dat het tijd was om te gaan trouwen.

– Ook wetenschappelijk was het voor mij, aan de universiteit van Brits Columbia, een hele interessante leerschool.

1985

Canada

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Gepensioneerd universitair hoofddocent

Huidige functie

toen

nu

Wij hebben in Vancouver, Canada, van augustus 1985-juli 1986, een fantastisch jaar gehad. Onze 2 oudste kinderen, toen 9 en 6 jaar, hebben daar een leerzaam jaar op de elementary school doorgebracht, Pim van anderhalf jaar oud was zijn huis kwijt en had de eerste weken wat aanpassingsproblemen. Het hele gezin heeft kennis kunnen nemen, vooral in Vancouver zelf, van de multi-etnische en multi-culturele samenleving, die daar geslaagd is.

De geboorte van onze jongste zoon in een Noord-Amerikaans ziekenhuis was een belevenis om nooit te vergeten.

Ook wetenschappelijk was het voor mij, aan de universiteit van Brits Columbia, een hele interessante leerschool, zowel wat betreft het onderzoek als ook het onderwijs.

– Anekdote

Richmond (greater Vancouver, 16-11-1985, 3.00 AM) “Sir, do you pay cash or card?” Niet bepaald de welkomzin die je horen wilt, in een ziekenhuis, waar je met je echtgenote komt voor een bevalling.

Een sabbatical doorbrengen in Canada is ondanks

de cultuurverschillen een aangename ervaring. Alhoewel, soms word je met je neus hard op de feiten gedrukt; ook de taal kan een brug te ver zijn. Weet u bijvoorbeeld wat ze bedoelen met: uw vrouw mag weer mee naar huis als ze haar “bowel movement” heeft gehad? Kom je dan vervolgens bij de uitgang, dan zeggen ze: ja, uw vrouw mag wel mee, maar de baby niet als u geen “Maxy-Cosi” kan laten zien.

Maar terug nu, naar 5.00 AM, als de bevalling op gang komt. Ineke had behoorlijk last van de weeën, maar ook daar weten ze in Canada wel raad op. Hier in Nederland pas recentelijk in de mode geraakt, ging zij daar toen al aan het lachgas.

De baby kwam voorspoedig, maar de moederkoek bleef zitten, omdat de navelstreng brak.

Paniek: hij brak spontaan, het is echt mijn schuld niet kermde de physician, angstig door de Noord-Amerikaanse sue-cultuur. De verpleegster bleef heel beheerst: we wachten op de “magician” (een gynaecoloog, met “gouden handjes”) en die lost alles op, hij is gebeld en is er binnen drie kwartier. Inmiddels was ik behoorlijk wit weggetrokken en om te voorkomen dat ik onderuit zou gaan werd ik naar een andere ruimte gebracht en bij het open raam gezet.

Jerry-Niels was het verjaardagsgeschenk van mama Ineke (16-11-1951) en papa Gerard (16-11-1949); de bevalling in Canada was mede mogelijk gemaakt door de Niels Stensen stichting.

– De omvang en de duur van het project hebben mij geleerd om geduldiger te zijn en om met een bredere blik te kijken naar onderzoek.

2005

Jaar Stipendium

Verenigde Staten

Land Stipendium

Hoogleraar

Huidige functie

Tijdens mijn verblijf in Evanston heb ik gewerkt aan een project waarbij ik, met mijn collega ter plaatse, een enorm aantal publicaties heb doorzocht over één fenomeen om de resultaten van de geselecteerde publicaties statistisch samen te vatten in een meta-analyse.

De omvang en de duur van het project hebben mij geleerd om geduldiger te zijn en om met een bredere blik te kijken naar onderzoek. De collega is een mentor, voorbeeld en vriend gebleven.

– Door het wonen in het buitenland is mijn blik op de wereld opengegaan.

1994

Verenigde Staten

Universitair hoofddocent, RUG

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Professioneel heb ik veel geleerd van de aanpak van onderzoek in mijn veld (kindertaalverwerving), heel concreet (het ontwikkelen van experimenten en theorieën) alsook de soort begeleiding van PhD studenten. Verder heeft het me een enorm wetenschappelijk netwerk opgeleverd. Ik werk nog steeds regelmatig samen met een van de belangrijkste onderzoekers in mijn veld en bezoek UMass ongeveer eens per twee jaar.

Last but not least, het was ook een van de gelukkigste periodes in mijn leven.

Met de fellowship ben ik op mijn 30e naar Northampton, Massachusetts, verhuisd, waar ik vervolgens gedurende een periode van drieënhalve jaar gewoond heb (eerst de fellowship, daarna een postdoc). Die ervaring heeft de rest van mijn leven sterk gekleurd, zowel persoonlijk als professioneel.

Door het wonen in het buitenland is mijn blik op de wereld opengegaan; het leven in een andere cultuur beïnvloedt tot op de dag van vandaag hoe ik met mensen en nieuwe omstandigheden omga: vol verwondering, geïnteresseerd, nieuwsgierig, flexibel en acceptierend.

Het was bovenal leuk en spannend, een avontuur, en het heeft mij als persoon én als wetenschapper, gevormd.

– Een prachtige ervaring die mijn leven heeft veranderd

2012

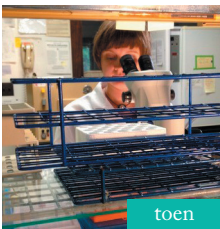
Verenigde Staten

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Onderzoeker & eigenaar Academic Improv

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship bracht mij

Een geweldige kans om de basis te leggen voor een eigen onderzoeksprogramma; Een prachtige ervaring die mijn leven heeft veranderd; Nieuwe kennis waarmee ik anderen kan inspireren over samenwerking en biodiversiteit; en een boeiend netwerk van alumni voor het leven.

– Anekdote

Mei 2013. Het is een prachtige lentedag vandaag in Millbrook, New York. Het bos is stil en tegelijkertijd vol leven. Om me heen hoor ik geluiden, een specht tikt tegen de bast van een esdoorn, een mug zoemt om mijn oor en ik hoor vele vogels zingen. Zang die vertrouwd klinkt en toch heel nieuw, want deze Noord-Amerikaanse vogels kan ik nog lang niet van elkaar onderscheiden. De sokken die ik als bescherming tegen teken over de onderrand van mijn broek heb getrokken worden vochtig van de dauw en hier en daar blijf ik met mijn broek hangen in een prikbosje, terwijl ik dieper het bos in loop dan ik tot nu toe ben geweest.

Een paar dagen geleden kwam ik aan, in deze middle-of-nowhere zonder internet of goed mobiel bereik, slechts 2 uur rijden van metropool New York City. De komende vijf maanden, de eerste van mijn Niels Stensen Fellowship, zal ik hier blijven, op zoek naar ondergrondse mieren die bladluizen in hun nest houden, als waren ze koeien. Ik heb nog geen duidelijk zoekbeeld om op te varen. Ik draai stenen om, en vermolmde boomtakken en hier en daar graaf ik met een schepje in de bosgrond. Geen gele mieren te zien. Tot ik een grijze platte steen zie, aan de voet van een decennia-oude eikenboom. Ik draai de steen om en stuit op een gekriemel van gele mieren, die bedrijvig witte bladluizen oppakken en in veiligheid brengen. Bingo! Mijn hart gaat er sneller van kloppen, uit de literatuur weet ik dat ik misschien wel de eerste in meer dan 40 jaar ben die dit ondergrondse wereldje bestudeert.

Eenmaal terug in het lab van het veldstation, waar de tijd sinds de bouw in de jaren 60 lijkt te hebben stilgestaan, leg ik de verzamelde bladluizen onder een microscoop. ‘WRRV, The Hudson Valley Alternative’ roept een Amerikaanse stem uit de krakende radio. Ik bekijk de bladluis en kom erachter dat deze niet beschreven staat in bestaande determinatiesleutels. Een nieuwe soort dus. Dan weet ik het zeker. Er is nog zoveel te ontdekken, dit is pas het begin.

– De Niels Stensen Fellowship opende voor mij de deur naar een internationale carrière.

2005

Verenigd Koninkrijk

Hoogleraar Vroegmoderne Geschiedenis

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship opende voor mij de deur naar een internationale carrière. Ik verbleef als gastonderzoeker in Oxford, de universiteit waar ik jaren later een baan zou krijgen. Maar belangrijker dan de 'springplank' die Stensen me bood, was de ervaring van wonen en werken in een nieuw land en de confrontatie met andere (academische) culturen.

Het dwong me ook op een ander manier na te denken over globalisering en migratie - thema's die nu een belangrijke rol spelen in mijn onderwijs en

onderzoek aan de Universiteit van Amsterdam. Ik profiteer kortom nog steeds van de inzichten die het Niels Stensen Fellowship mij in 2005 bracht.

– Inmiddels werk ik al bijna 30 jaar in Münster, waar Niels Stensen, een pionier op het gebied van de anatomie, geologie, palaeontologie en mineralogie, van 1680 tot 1683 hulpbisschop was.

1985

Duitsland

Hoogleraar geologie-palaeobotanie

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship heeft mij in staat gesteld nieuwe methodes in mijn onderzoek te implementeren. Bovendien heb een netwerk op kunnen bouwen, dat mij later bij mijn sollicitatie op mijn huidige functie geholpen heeft.

– Anekdote

Het plan was om met behulp van het stipendium naar de Verenigde Staten te gaan, om een tijdje bij een van de pioniers op het gebied van de toepassingen van de fluorescentiemicroscopie in

de geologie en palaeontologie te werken. Alles was in kannen en kruiken toen onverhoeds bericht uit Houston kwam, dat mijn gastheer als gevolg van de toenmalige oliecrisis door zijn werkgever, een groot olieconcern, was ontslagen, waardoor het bezoek aan Texas noodgedwongen afgezegd werd. In overleg met de Niels Stensen Stichting en mijn mentor ben ik vervolgens naar Duitsland gegaan, waar deze methode inmiddels ook toegepast werd en heb ik verdere internationale contacten opgebouwd. Na mijn promotie ben ik alsnog anderhalf jaar in de Verenigde Staten werkzaam geweest. Inmiddels werk ik al bijna 30 jaar in Münster, waar Niels Stensen, een pionier op het gebied van de anatomie, geologie, palaeontologie en mineralogie, van 1680 tot 1683 hulpbisschop was. Fluorescentiemicroscopie is al jarenlang een van belangrijkste methoden binnen de door mij geleide vakgroep palaeobotanie.

Naast mijn hoogleraarschap ben ik 14 jaar decaan van de faculteit Geowetenschappen geweest en ik ben nog steeds actief in allerlei commissies en vakverenigingen, onder meer als “Fachkollegiat” bij de Deutsche Forschungsgemeinschaft en als president van de Paläontologische Gesellschaft. Mijn loopbaan volgde wellicht niet de geijkte weg, maar de Niels Stensen Fellowship heeft er mede toe geleid, dat ik actief kon blijven in de wetenschap en ik het grote voorrecht had diverse generaties studenten in mijn vak te onderrichten en mijn enthousiasme voor het vak aan hen door te geven.

– Door samen te werken met een toponderzoeker in het buitenland kreeg ik nieuwe inzichten, ideeën en werd ik geprikkeld om over de grenzen te kijken, out of the box te denken.

2016

Duitsland

Universitair docent

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

– Anekdote

Maandagochtend 16 maart 2020, 6.33 uur, het is de dag dat de scholen niet opengaan vanwege het Corona virus, alles ligt stil. Ook buiten is het stil, behalve de vogeltjes die blij zijn dat het voorjaar begonnen is... Dit is ook de dag dat ik mijn eindrapport voor de Niels Stensen Fellowship schrijf. Ik blik terug op een geweldige tijd, in alle opzichten.

Hoogtepunten? Die waren er genoeg. Samen met het gezin in Duitsland wonen, onze oudste dochter Linde in Bochum naar school, een mooi huis, lieve huisgenoten, lekker op de fiets naar mijn werk, samen aan onderzoek werken, de Niels Stensen workshops en congressen, onze reis naar Australië, toch nog een keer zwanger, de bijzondere onderzoeksresultaten, de Duitse taal leren, de nieuwe subsidie en zo kan ik nog wel even doorgaan...

Dan rest mij voor nu om jullie ontzettend te bedanken, de familie, de organisatie en in het bijzonder ook jou Diederik. Jij geloofde in mij, was bereid flexibel te zijn, mij het vertrouwen te geven dat het goed zou komen ondanks de afwijkende plannen. Dit vertrouwen maakte dat ik me vrij voelde en sterker werd in het volgen van mijn eigen weg, het ontwikkelen van mijn eigen onderzoekslijn en mijn hart en gevoel te volgen. Ik hoop dat we elkaar nog lang zullen blijven spreken en zien.

Met behulp van de Niels Stensen Fellowship kon ik mij als onafhankelijk onderzoeker verder ontwikkelen. Door samen te werken met een toponderzoeker in het buitenland kreeg ik nieuwe inzichten, ideeën en werd ik geprikkeld om over de grenzen te kijken, out of the box te denken. Het project was zo succesvol vond ook ZonMw dat ik momenteel het project verder kan voorzetten met een 5-jarige postdoc fellowship van ZonMw. Het doel van dit project is om alle kinderen in Nederland de mogelijkheid te geven om een kortdurende effectieve behandeling te ontvangen die gericht is op specifieke fobieën (zoals hoogtevrees, angst voor dieren, donker, medische handelingen, tandarts).

– Door de Niels Stensen Fellowship heb ik de tijd gekregen mij als arts tijdens een postdoc te specialiseren in de bioinformatica.

2015

Verenigde Staten

Assistent professor, AIOS reumatologie

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

gekregen, omdat hij volgens de pastoor niet vroom genoeg katholiek was (hij woonde samen met zijn vriendin). Een teken van vooruitgang, zoals hij zegt.

Door de Niels Stensen Fellowship heb ik de tijd gekregen mij als arts tijdens een postdoc te specialiseren in de bioinformatica. Daarnaast heb ik door deze financiering extra vrijheid gekregen om onderzoek te doen naar zaken die ik belangrijk vond. De momenten waarop we met de Young Fellows reflecteerden op onze ervaringen heb ik als heel leerzaam ervaren

– Anekdote

Mijn afdelingshoofd, Tom Huizinga, introduceert mij met de mededeling dat ik, met een toch enigszins gemarkeerde protestantse achternaam, het van origine katholieke Niels Stensen Fellowship heb gekregen. Hijzelf, daarentegen, heeft destijds (enkele decennia geleden) het fellowship niet

– We hebben kunnen meedoen in wereldbepaalde onderzoeksgroepen, waaruit twee jaar nadien nog steeds wetenschappelijke publicaties van onze hand volgen.

2018

Verenigde Staten

Arts in opleiding tot specialist

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Dankzij de Niels Stensen Fellowship hebben mijn vrouw en ik niet alleen een onvergetelijke bijzondere tijd doorgemaakt waardoor we elkaar, de wereld en het leven beter hebben leren kennen en waarderen, maar hebben wij ook beiden kunnen meedoen in wereldbepaalde onderzoeksgroepen, waaruit twee jaar nadien nog steeds wetenschappelijke publicaties van onze hand volgen.

– Anekdote

Mijn vrouw en ik dachten het in de VS zonder een auto toe te kunnen. De eerste maanden lukte dat ook wel, aangezien er een dik pak sneeuw lag en de veiligste transportmethode per voet was. Maar toen de lente aanbrak en we de directe omgeving hadden

leren kennen, lonkten verdere uitstapjes waarop het Amerikaanse openbaar vervoer niet is toegerust. We hadden bijna een roestige Volkswagen Polo van een mede-Nederlander overgekocht, toen we het aanbod kregen van een Amerikaans stel dat we kort daarvoor hadden leren kennen om hun oude groene Mazda Miata te lenen. Een cabriolet voor niks! Hoewel we de auto bij de eerste poging niet aan de praat kregen, hebben we de hele zomer de mooiste tochten gemaakt met onze haren in de wind. Nog steeds denken we daaraan terug bij elke Mazda Miata die in Nederland aan ons voorbijkomt.

– Mijn onderzoek draagt bij aan een groeiend besef onder ingenieurs dat algoritmes onverwachte gevolgen kunnen hebben in de maatschappij.

2017

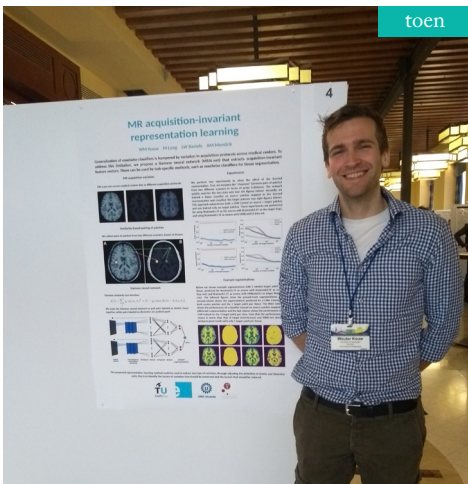
Denemarken

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Postdoctoraal onderzoeker

Huidige functie

– Anekdote

Toen ik aankwam in juni 2018 kreeg ik te horen dat de onderzoeksgroep te groot was geworden en dat het gesplitst zou worden gedurende de zomer. Gepaard met het feit dat veel mensen op vakantie gingen, was het moeilijk om een plekje te vinden. Ik sprak relatief weinig mensen in de eerste 3 maanden en ik begon me zorgen te maken.

Rond Kerst was alles anders: ik had net mijn eerste project afgemaakt, ik was bezig mijn tweede project af te ronden en had veelbelovende resultaten op mijn derde project. Beide afgesplitste groepen betrokken me bij hun bijeenkomsten en ik was overall welkom. Samen met 2 PhD-studenten heb ik het kerstfeestje georganiseerd, waar we een pubquiz opgezet hebben, karaoke gezongen en tot laat gedanst hebben. Ik kreeg een warm afscheid en kijk tevreden terug op mijn tijd in Kopenhagen.

Mijn onderzoek kijkt naar het vermogen van algoritmes om te leren van voorbeelden, met name situaties waar de data gebruikt voor training systematisch afwijkt van data in een beoogde setting. Een algoritme getraind op metingen uit een West-Europees ziekenhuis zal zich bijvoorbeeld abnormaal gedragen in een Aziatisch ziekenhuis. Een van de artikelen uit mijn tijd als Fellow geeft een uitvoerig beeld van de manieren waarop systematische verschillen tussen datasets het gedrag van een algoritme kunnen beïnvloeden en welke methoden er beschikbaar zijn om zulke invloeden te beperken. Het draagt bij aan een groeiend besef onder ingenieurs dat algoritmes onverwachte gevolgen kunnen hebben in de maatschappij.

– Het gaf ons een onverwachte kijk op hoe wij een samenleving organiseren en onze verantwoordelijkheid hierin.

2017

Jaar Stipendium

Canada

Land Stipendium

KNO arts, otoloog en schedelbasis chirurg

Huidige functie

Door mijn twee jarig Fellowship in Vancouver, Canada heb ik nieuwe chirurgische en laboratorium technieken kunnen leren die van belang zijn voor de behandeling van gehoorverlies, zowel nu als in de toekomst. Dit verblijf heeft mij en mijn vrouw echter veel meer dan alleen vakinhoudelijke en wetenschappelijke kennis geven. Het gaf ons een onverwachte kijk op hoe wij een samenleving organiseren en onze verantwoordelijkheid hierin. De onbekende kant van deze stad is een almaar groter wordend socio-economische kloof tussen het leven op straat met drugsverslaving en geestelijke gezondheidsproblematiek, en het leven in miljonairs huizen. Deze dagelijks realiteit en het vooruitzicht dat structurele oplossingen steeds verder weg lijken,

geeft een enorme waardering voor onze Nederlandse samenleving, maar ook een verantwoordelijkheid om dit te delen, te behouden en onze ogen niet te sluiten voor dergelijke problematiek.

– Anekdote

Sorry, sorry, sorry. De Canadezen houden van het woord 'sorry'. Men zei zelfs 'sorry' tegen mij toen ik iemand geen voorrang verleende of toen ik per ongeluk de deur dicht deed voor de neus van een collega. Wist u dat in Canada in 2009 de 'Apology Act' is aangenomen? Hierin is opgenomen dat het 'sorry' zeggen niet meteen een schuldbekentenis betekent. That's Canada, ey!

– Tijdens de Fellowship heb ik nieuwe methoden ontwikkeld voor signaalanalyse.

2005

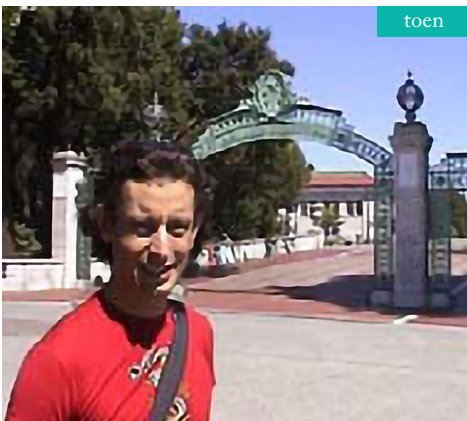
Verenigde Staten

Senior scientist

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Tijdens de Fellowship heb ik nieuwe methoden ontwikkeld voor signaalanalyse. Die “denkprocessen” waren nodig voor LOFAR, een nieuwe zeer geavanceerde radio telescoop die ik na terugkomst, samen met een groot team, in Nederland hebben gebouwd.

LOFAR heeft ons daarmee ons begrip van ons eigen melkwegstelsel vergroot. We hebben vooral veel geleerd over radiopulsars, de extreem zware restanten van ontplofte sterren; en die kennisvergaring gaat nog door want LOFAR is nog steeds een wereldleidende telescoop.

– Anekdote

Bij mijn eerste dag in Berkeley wandelden mijn vrouw en ik over de autovrije campus naar het Astronomy

gebouw. Er pal voor waren 5 parkeerplaatsen met grote tekens “NL”. Daar moest natuurlijk meteen een foto van worden gemaakt voor het thuisfront. Toen pas daagde het me: onder mijn nieuwe directe collega’s bevonden zich 5 Nobel Laureaten.

– Ik realiseerde me tijdens de Fellowship dat er ook andere manieren zijn om informatie te delen die net zo waardevol kunnen zijn.

2015

Verenigde Staten

Universitair docent

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Als onderzoeker deel je kennis en ervaringen met name door middel van publicaties en presentaties tijdens congressen. Hoewel dit een belangrijk onderdeel is van onderzoek doen realiseerde ik me tijdens de Fellowship dat er ook andere manieren zijn om informatie te delen die net zo waardevol kunnen zijn. Door met mensen, die ik in mijn dagelijkse leven tegen ben gekomen bij een bushalte of in een café, te praten over wat onderzoek inhoudt en dat ieder individu een bijdrage kan leveren, probeer ik sindsdien wetenschap en de samenleving met elkaar te verbinden.

– Anekdote

Toen ik de Fellowship had gekregen om voor mijn postdoc periode naar het buitenland te gaan toonden veel mensen in mijn omgeving interesse. In bijna elk gesprek werd gevraagd waar ik naartoe ging. “Iowa” – de reactie was altijd een verbaasd gezicht, gevolgd door “Waarom?” of “Waar ligt Iowa?” Iowa staat inderdaad niet hoog op de lijst

van plaatsen die je ooit in je leven gezien moet hebben en ik wist ook niet goed wat ik moest verwachten. Echter na aankomst voelde ik mij al snel thuis. Ik heb heel vriendelijke mensen leren kennen die altijd tijd namen voor een praatje, zelfs aan de kassa in de supermarkt. Iowa City heeft nieuwe universiteitsgebouwen met de nieuwste apparaten voor onderzoek, veel natuur en prachtig gekleurde blaadjes aan de bomen in het najaar (Indian summer) om maar een paar leuke dingen te noemen. Een van de meest indrukwekkende dingen voor mij waren de American Football wedstrijden van het studententeam van de universiteit. Hoewel het geen professionele spelers waren, kon je de teamgeest in de stad voelen. Het stadion zat bijna altijd vol met meer dan 70.000 mensen. Om patiënten te laten meegenieten aan deze wedstrijden werd het kinderziekenhuis direct naast het stadion gebouwd. Vanaf de bovenste verdieping kunnen deze kinderen met hun familie de wedstrijden kijken – een hartverwarmend idee. Daarnaast heb ik toen de ontwikkeling van de nieuwste traditie, de “wave”, meegemaakt: In de eerste pauze van een wedstrijd zwaaien alle mensen in het stadion naar de kinderen in het ziekenhuis. 70.000 mensen die laten zien dat zij aan de kinderen en families denken – een kippenveldmoment. Een klein gebaar dat iets groots betekent voor iedereen op de bovenste verdieping van het ziekenhuis.

– De Fellowship heeft mij in staat gesteld nieuwe onderzoeksgebieden te verkennen.

1991 Verenigde Staten
Jaar Stipendium Land Stipendium

Honorary Research Fellow
Huidige functie

De Fellowship heeft mij in staat gesteld nieuwe onderzoeksgebieden te verkennen, die ook belangrijk zijn geweest voor het opzetten van mijn onderzoek in Utrecht en Glasgow. Het heeft mij tevens in staat gesteld om anders dan in mijn postdoc periode het geval was, het functioneren van een Chemistry Department bij een topuniversiteit van binnenuit als lid van de faculty mee te maken. Voor mij werd toen nog meer duidelijk dat er veel veranderingen in de Nederlandse universitaire onderzoekstructuur en financiering noodzakelijk waren. En dat het ongelooflijk belangrijk is om duidelijk uit te leggen, wat je onderzoekt, hoe en waarom en wat de samenleving ermee kan doen.

– Anekdote

Tijdens een van de werkbesprekingen aan het Department of Chemistry and Biochemistry van de University of California in Los Angeles (UCLA), kreeg ik een enorme stekende pijn in mijn onderbuik. Het was niet in het blindedarm gebied dus mijn leken diagnose was “blaasontsteking”.

Het werd steeds erger en uiteindelijk onhoudbaar. Peter Dandliker, de PhD-student met wie ik een lab deelde, heeft mij toen naar de eerste hulpafdeling van UCLA gebracht. Bij het intakegesprek was het eerste wat de nurse me vroeg welke creditcard ik wilde gebruiken voor betaling. Ik had zo'n enorme pijn en was daarom zo onhandig met mijn portemonnee dat ik de kaarten er niet goed uitkreeg en die min of meer neergooide met de woorden “Here you are, but please give me some medicine, I think I have a bladder-inflammation”. De rustige vraag van de verpleegster was “did you have a kidney-stone before?”. Ik was verbaasd, nee, natuurlijk had ik niet eerder een niersteen gehad. Dat kregen jonge mensen toch doorgaans niet. Na een middag op de Eerste Hulp, met veel pijn en ontstekingsremmers, bleek het uiteindelijk inderdaad een zeer klein, maar scherp niersteentje te zijn, dat de volgende dag uitgeplast kon worden. Ik heb de “trofee” nog steeds. Hoe kon ik nu in vredesnaam een niersteen hebben gehad? Wel, het gebied van Los Angeles en zuidelijker is eigenlijk woestijn gebied. Het staat bekend als de “(kidney) stone belt” waar je uitdroogt zonder dat je dat echt in gaten hebt, want je zweet, zorgend voor afkoeling, verdamppt meteen. Bovendien, werk je veel in ruimtes met airconditioning en dan merk je niet veel van de Californische hitte. Met als gevolg algemeen voorkomende nierstenen. Je moet dus regelmatig en gedisciplineerd veel drinken. Dat heb ik sindsdien gedaan.

– Dit heeft enorm bijgedragen aan mijn academische loopbaan en aan de vorming van mijn persoonlijkheid.

1992

Verenigd Koninkrijk

Universitair docent

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

academische loopbaan en aan de vorming van mijn persoonlijkheid. Inmiddels heb ik veel jonge mensen mee mogen opleiden in mijn mooie vak en op die manier heb die ervaringen weer kunnen doorgeven aan nieuwe generaties wetenschappers.

– Anekdote

Mijn tijd in Cambridge is mij zeer dierbaar. Ik heb er in wetenschappelijk opzicht mijn vleugels kunnen uitslaan, onder meer door het schrijven van een aantal artikelen die behoorlijk veel aandacht hebben getrokken, maar ook doordat ik in de gelegenheid was dat jaar een flink aantal congressen te bezoeken. In een bijzonder rijke academische omgeving als die in Cambridge hoef je niet eens weg om talloze interessante lezingen bij te wonen en in contact te komen met allerlei boeiende wetenschappers van diverse pluimage. Met een aantal collegae, inmiddels over de hele wereld uitgezwermd, heb ik ruim 25 jaar later nog steeds een goede persoonlijk band. Wat dit jaar voor mij echter onvergetelijk maakte was van heel persoonlijke aard: de geboorte van mijn zoon Mark in februari 1993. Op deze manier maakten mijn vrouw en ik ook op een heel andere manier kennis met ons gastland door onze ervaringen met de gezondheidszorg rondom een geboorte. Zonder onze kraamvrouw had ik ook nooit gehoord van die mooie Engelse uitdrukking: “How are your waterworks, dear?”.

De Fellowship heeft mij in eerste instantie de mogelijkheid geboden mezelf wetenschappelijk verder te ontplooiën, veel contacten te leggen en in een andere academische cultuur rond te neuzen. Dit heeft enorm bijgedragen aan mijn

– Tot op de dag van vandaag pluk ik de vruchten van de opgedane kennis en ervaring.

1985

MENAT, Spanje, Duitsland e.a.

Hoogleraar Klassieke archeologie

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Ik heb mijn basiskennis van de Grieks-Romeinse oudheid kunnen verbreden en verdiepen door een studiereis te mogen maken rond de Middellandse Zee. Tot op de dag van vandaag pluk ik de vruchten van de opgedane kennis en ervaring. Mijn Fellowship komt ook ten goede aan de studentengeneraties die ik mocht en mag opleiden.

– Anekdote

Helaas kunnen we ons nu Syrië niet meer voorstellen als een land vol wonderen. Het moet er uitzien als Duitsland in 1945. Een van de belangrijkste ervaringen uit mijn leven is de studiereis die ik in het najaar van 1985 kon maken. Vooral Aleppo: een stad uit Duizend-en-Een-Nacht, met binnenhoven, waar ik werd uitgenodigd door onbekenden om thee te drinken. Hotel Baron, met in het gastenboek Agatha Christie en de sjah van Perzië. In Raqqah, waar Agatha Christie en haar man hebben opgegraven en zij een thriller situeerde, zaten heren in Arabische gewaden thee te drinken in een restaurant aan het water. Thee? Het was whisky in een theeglas. Ik weet het omdat mij ruimhartig werd ingeschonken.

Later zou ik wijn krijgen in een gebied met Syrische christenen, van wie velen later moesten vluchten. Logeren deed ik in Raqqah bij een student die ik in de bus had leren kennen. Hij leidde me door de stad, vol oude monumenten in leembouw, rond. Een Bijbelse ervaring bood Damascus, met in de souq de 'rechte straat' waar Paulus gelopen had. In een hammam werd ik grondig door een bottenbreker gekneed. Een verbleekte kodak polaroid kiette mij, in doeken gewikkeld na de massage. Palmyra was de bijzonderste ervaring. Slapen in het hotel op de opgraving, de ruïnes zien bij avond- en ochtendlicht en praten met de archeoloog die een paar jaar geleden door de IS is vermoord. En als ik alleen was, wat uiteraard ook veel gebeurde, las ik Proust en Dante in kleine zak-edities die in mijn rugzak pasten. Moeilijke en langzaam te lezen teksten, omdat ik niet veel papier kon meesjouwen. Vervoer ging per bus of groepstaxi en een paar keer heb ik, dankzij het stipendium van Niels Stensen, een auto met chauffeur gehuurd om naar afgelegen opgravingen te gaan langs de Eufraat op de grens met het voor mij ontoegankelijke Irak. In deze bijna antieke tijd verliep het contact via brieven poste restante en soms telefonisch (goudgeld voor een belletje met mijn moeder). Niels Stensen kreeg handgeschreven verslagen; hopelijk zijn ze nog ergens in het archief. En ik stuurde dia- en fotorolletjes per post naar huis. Dus kan ik nu foto's bekijken, vergeeld en verbruind, maar nog steeds een tastbare blijk van deze onvergetelijke reis.

– De grote winst ligt voor mij met name op persoonlijk vlak.

2015

Australië

Postdoctoraal onderzoeker

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

smeltkroes van immigranten terwijl er tegelijkertijd een zeer rijke en oude maar helaas gemarginaliseerde culturele traditie aanwezig is, vormt een krachtige eigen problematiek waar ik me in mijn oude comfortabele Europese leven nooit bewust van kon zijn.

Daarnaast ervaar ik hier veel directer de grote impact van menselijk handelen zoals recente ontbossing, mijnbouw en klimaatverandering en hoe dit de wereld verandert, een inzicht wat in de verstedelijkte Nederlandse omgeving voor mij verhuld bleef. Dit zijn vormende ervaringen voor mij die ik de rest van mijn leven mee zal dragen en vanuit zal handelen.

De Fellowship bood mij de kans om een sterke onafhankelijke start te geven aan een meerjarig postdoctoraal onderzoeksproject, wat inmiddels belangrijke resultaten heeft opgeleverd die de toekomst van de onderzoeksgroep en mijn eigen carrière sterk gaan beïnvloeden.

Maar de grote winst ligt voor mij met name op persoonlijk vlak. Het leven in een post-koloniale maatschappij die gevormd wordt door een

– De Niels Stensen Fellowship heeft geleid tot een paar mooie wetenschappelijke studies.

2016

Verenigd Koninkrijk

MDL-arts in opleiding en klinisch onderzoeker

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship heeft geleid tot een paar mooie wetenschappelijke studies, het heeft mij een belangrijke carrière-boost gegeven, heeft mijn netwerk uitgebreid, en was een fantastische persoonlijke ervaring voor mij en mijn gezin.

Voor de medische wetenschap, heeft het een steentje bijgedragen aan verder begrip over het ontstaan van het prikkelbare darmsyndroom en de interactie tussen de mens en het darmmicrobioom.

– Anekdote

Een onverwachte ontmoeting uit die periode was een kort gesprek met een dakloze man op straat in South Kensington in Londen, dichtbij de Imperial College waar ik werkte. Hij tekende op straat met een pen op kleine stukjes papier. Naast hem lag een

bakje met kleingeld. Mijn dochter, toen 3 jaar oud, bleef staan en toonde interesse in een tekening. Hij gaf haar de tekening en ik wilde hem daarvoor wat geld achterlaten. Echter, hij weigerde het aan te nemen met de toelichting dat het een cadeau was. Een kort gesprek volgde. De man kwam intelligent over, zag er ook redelijk verzorgd uit, en ik vroeg hem hoe het komt dat hij op straat leeft. Hij zei dat het leven voor sommigen een zwaarder pad kent dan voor anderen, maar dat ieder pad iemand gelukkig kan maken.

Hij lichte dat verder toe met de opmerking: “Kijk, als ik de lach van je dochter zie, omdat ze blij is met mijn tekening, ben ik gelukkiger dan al deze rijke mensen in deze stad.”

– Durf ongebruikelijke stappen te ondernemen en bekijk zaken ook eens als ondernemer. Zoek grenzen op.

1987

Verenigde Staten

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Hoogleraar Medische Microbiologie

Huidige functie

ongebruikelijke stappen te ondernemen en bekijk zaken ook eens als ondernemer. Zoek grenzen op.

– Anekdote

De tijd op CALTECH was leerzaam maar had ook een gezellig karakter. Veel van de postdocs en promovendi kwamen uit allerlei windhoeken, van Zuid Korea, Canada, Taiwan, China, Japan, de USA en ik als Nederlander. De twee Amerikaanse collega's kwamen uit New York en Hawaï, twee werelden van verschil met Californië. Ieder had een eigen achtergrond en opmerkelijk was dat de relatie soms verstoord werd door de geschiedenis tussen landen. Taiwan versus China, Japan versus China. Maar er werd gelukkig ook veel gelachen. Iedereen zat eigenlijk in dezelfde situatie. Ver van huis, van familie. Dus er werden gezamenlijke avonden gehouden, zeker rond de feestdagen, gezamenlijke spelletjes die weer andere regels hadden dan wij in Europa gewend waren. Het spelletje RISK heeft in de VS slechts één enkele opdracht, namelijk verover de hele wereld. "America First" bestond toen ook al. Maar een belangrijk verschil met Nederland is toch wel de natuur. Van woestijn tot Canyons, alles in allerlei soorten en maten. Gelukkig waren Jim en Ellen Strauss als grote vogelliefhebbers ook veel weg en vonden ze het belangrijk dat je alle faciliteiten en vrijheid kreeg voor je onderzoek, maar dat je ook moest genieten van de natuur. En dat is gemakkelijk in California waar het weer toch altijd zonnig is.

Het onderzoek aan het "California Institute of Technology" te Pasadena heeft laten zien dat samenwerking vanuit verschillende disciplines -wat wij nu translationeel noemen- een grote meerwaarde heeft. En vooral dat sommige mijlpalen alleen bereikt kunnen worden door er ook gewoon voor te gaan. Niet alles wat moeilijk is moet je vermijden, maar juist als een uitdaging zien. Daarom het motto "The only limitation is your imagination". Durf

– Door middel van het Niels Stensen stipendium ben ik van student onderzoeker geworden.

1970

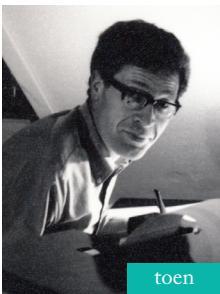
Verenigde Staten

Hoogleraar Tekstwetenschap (emeritus)

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Door middel van het Niels Stensen stipendium ben ik van student onderzoeker geworden. Een jaar op een top universiteit, Berkeley, en daarnaast ook Stanford, heeft voor mij heel concreet aangegeven wat wetenschap is en wat onderzoek is. Ik kreeg het gevoel “hier gebeurt het” en “ik kan hier ook actief aan meedoen”. Het stipendium-jaar was voor mij de start van een eigen onderzoeksprogramma dat de basis is geworden van mijn hele wetenschappelijke loopbaan. In maatschappelijk opzicht was het leven in een samenleving die gelijkenissen en verschillen heeft met onze eigen samenleving een vergrootglas op onze eigen samenleving.

– Anekdote

Wat mij bij terugblik het meest verbaast, is dat ik op dat moment in mijn leven (1970) dat stipendium heb gekregen. In de jaren negentig tot 2010 heb ik als bestuurslid van de Niels Stensen Stichting de stipendiaaanvragen mede beoordeeld. Een belangrijk criterium bij de toekenning was dat de

kandidaat gepromoveerd moest zijn. Een goed wetenschappelijk onderzoeksplan was vereist. Een aantal publicaties in internationale tijdschriften was een belangrijk pré. Als ik die criteria op mijn eigen aanvraag van 1970 zou toepassen, had ik het stipendium nooit gekregen. Toen ik het stipendium aanvraag, had ik nog niet eens mijn doctoraal examen afgelegd. Toen ik het stipendium kreeg was ik een week afgestudeerd. En een maand na mijn doctoraal examen ging ik met mijn echtgenote, Wietske Vonk, ook stipendiaat, naar Berkeley. Mijn onderzoeksplan was geen doortimmerd plan dat steunde op hoogwaardige publicaties van mijzelf en dat goed verankerd was in de internationale literatuur. Integendeel, het was een optie voor twee heel verschillende dissertaties: experimentele persoonlijkheidsleer en taalpsychologie. Mijn proefschrift stond nog in twee kinderschoenen. Maar wat de toekenning van zo'n stipendium doet is dat je je realiseert: “er wordt geïnvesteerd in mij”. En dat werk enorm motiverend.

Mijn conclusie is dat ik het stipendium nu niet gekregen zou hebben. Maar mijn conclusie is ook dat de Niels Stensen Fellowship meer let op de onderzoeker dan op het onderzoek. Dat was blijkbaar vroeger zo. En uit ervaring weet ik dat dat nu nog zo is, al zijn de criteria op grond van ontwikkelingen in de wetenschap wel strenger geworden. De keuze die de Niels Stensen Fellowship maakt is voortreffelijk en buitengewoon sympathiek.

– De Fellowship bracht me naar Het California Institute of Technology in Pasadena, m.i. de beste natuurwetenschappelijke universiteit ter wereld.

1982

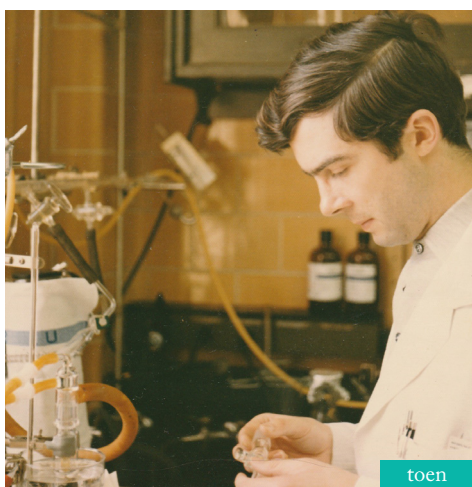
Jaar Stipendium

Verenigde Staten

Land Stipendium

Emeritaat, gepensioneerd

Huidige functie

De Fellowship bracht me naar Het California Institute of Technology in Pasadena, m.i. de beste natuurwetenschappelijke universiteit ter wereld. Mijn gastheer was prof. dr. Dave Evans. Mijn verblijf in zijn instituut heb ik gebruikt om te bestuderen welke rol “computer-assisted” chemie en “molecular modelling” zouden kunnen gaan spelen in de chemie. Dit leidde in 1985 tot het landelijke netwerk “CAOS-CAMM”, dat later opging in een centrum voor bio-informatica. Het netwerk kreeg destijds veel landelijke aandacht en mede daardoor ook veel geldelijke steun van de overheid.

Het verblijf aan CalTech heeft mijn wetenschappelijk blikveld enorm verruimd. Ook heb ik er gezien hoe het USA systeem zeer gemotiveerde en intelligente

studenten bij elkaar weet te brengen in een ontspannen, academische sfeer.

– Anekdote

Toen ik de studenten van CalTech vroeg hoe het kon dat ze een “closed-book” tentamen thuis konden/mochten maken was hun antwoord even simpel als opmerkelijk: “ik wil weten of mijn kennis voldoende is en of ik het goed heb”. De ware academische mentaliteit.

– Het onderzoek tijdens mijn Fellowship resulteerde in artikelen, die nog steeds geregeld worden geciteerd.

1989

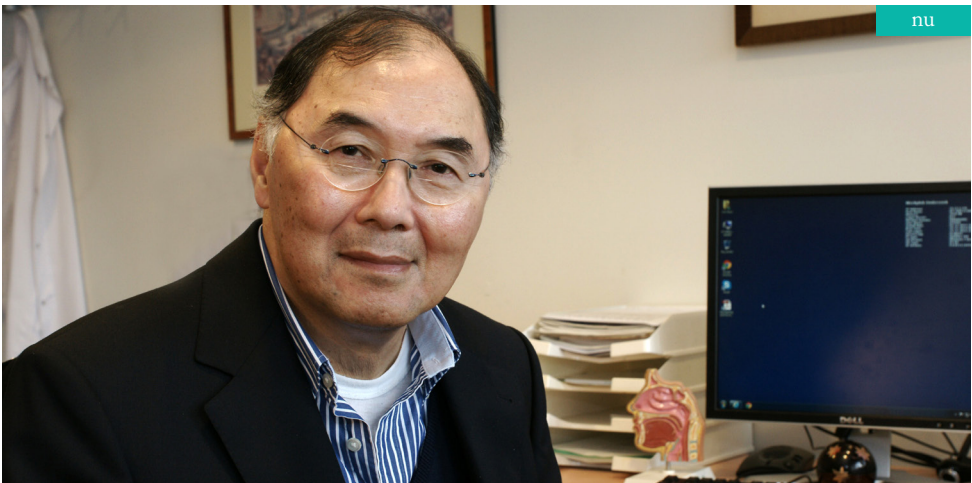
Zwitserland

Gepensioneerd

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Door de Niels Stensen Fellowship kon ik bij prof. dr. U. Fish in het Universit tsspitaal Zürich, Zwitserland gedurende een jaar mij bekwamen in de oorheelkunde (otologie) en otologische schedelbasischirurgie, een nieuw vakgebied.

worden geciteerd. Door de Fellowship kwamen gemakkelijker waardevolle internationale contacten tot stand.

Hierdoor werd het mogelijk om dit onderdeel van de keel-, neus-, oorheelkunde in het huidige Erasmus Medisch Centrum, Rotterdam te introduceren.

Daarna kwam de in dit centrum aanwezige kennis op dit vakgebied onder andere tot uiting in de jaarlijkse 'Rotterdam International Skull Base Day'. Het onderzoek tijdens mijn Fellowship resulteerde in artikelen, die nog steeds geregeld

– De Niels Stensen Fellowship heeft me veel gebracht; het was een mooie en inspirerende ervaring.

2019

Italië & Duitsland

Universitair docent

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship heeft me veel gebracht; het was een mooie en inspirerende ervaring. Om een jaar alle tijd te hebben voor mijn juridisch-filosofisch onderzoek naar armoede en mensenrechten was heel erg fijn. Ik ben bij twee geweldige instituten geweest: het European University Institute in Florence en de Goethe Universiteit in Frankfurt. Daar heb ik inspirerende mensen leren kennen, ontzettend veel geleerd en waardevolle samenwerkingen opgezet. En uiteraard heb ik genoten van het leven in deze twee prachtige steden.

– Anekdote

Uiteindelijk zag het laatste deel van mijn Fellowship er door de Corona-crisis helaas anders

uit dan gepland. In maart werd het gebouw van het Excellence Cluster in Frankfurt gesloten. Mijn appartement kon ik voortijdig opzeggen, en de laatste maanden van de Fellowship heb ik thuis in Nederland gewerkt. Dat was eigenlijk toch een heel mooie tijd, waarin ik goed heb kunnen werken omdat het literatuuronderzoek inmiddels gedaan was. Met beide instituten heb ik gelukkig ook een goede connectie kunnen behouden doordat de wekelijkse colloquia online gehouden werden.

– De Niels Stensen Fellowship heeft mij de mogelijkheid tot het verrichten van wetenschappelijk onderzoek in internationaal expertcentrum gebracht.

1998

Verenigde Staten

Chirurg & hoogleraar

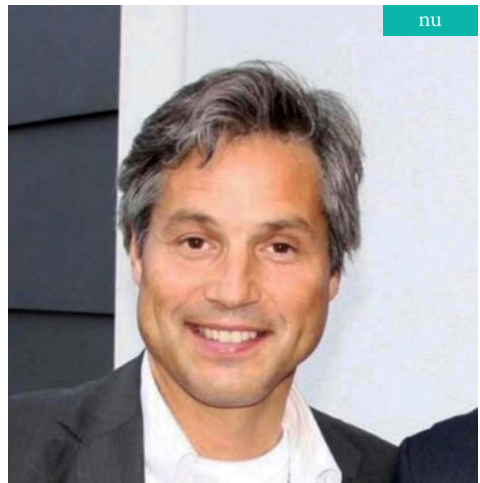
Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

toen

nu

De Niels Stensen Fellowship heeft mij de mogelijkheid tot het verrichten van wetenschappelijk onderzoek in internationaal expertcentrum gebracht; uitbreiding van mijn professionele netwerk; persoonlijke ontwikkeling door werken in ander land en het overdragen van kennis en ervaring op chirurgen in opleiding in Nederland.

– Anekdote

Bij geboorte zoon in USA -uiteraard- beschuit met muisjes getrakteerd.

Reactie Amerikanen: “ It looks very nice, but how on earth do you eat this?”

– Mij heeft de Niels Stensen Fellowship in ieder geval de kans geboden mij academisch verder te ontwikkelen.

1995

België, Frankrijk, VK & VS

Hoogleraar Oudere Nederlandse Letterkunde

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Mij heeft de Niels Stensen Fellowship in ieder geval de kans geboden mij academisch verder te ontwikkelen door een verblijf aan vier buitenlandse universiteiten en onderzoeksinstituten (Gent, Tours, Cambridge, Toronto).

Ik heb mij in mijn fellowshipperiode georiënteerd op nieuw postdoctoraal onderzoek dat ik na mijn beursperiode inderdaad heb kunnen uitvoeren met een NWO-subsidie. Ik heb verder congressen bezocht en enkele artikelen geschreven.

Wat mijn fellowship de samenleving heeft opgeleverd? In ieder geval een bevlogen docent en promotor die een bijdrage wil leveren aan de opleiding van (met name) studenten Nederlands en van nieuwe onderzoekers die nu op hun beurt weer een bijdrage leveren aan de samenleving.

– Nee, de oudst nog levende Niels Stensen Fellow ben ik nog net niet. Maar wel de op-één-na-oudste.

1962

Canada

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Gepensioneerd

Huidige functie

toen

nu

De Niels Stensen Fellowship bracht een aanbod lectoraat THE, dat echter snel werd ingetrokken. Ik schreef 20 open sollicitaties en had daarna de keuze uit meerdere professoraten. Full professor University of Regina, Saskatchewan, Canada

– Anekdote

Nee, de oudst nog levende Niels Stensen Fellow ben ik nog net niet. Maar wel de op-één-na-oudste. Ik promoveerde in 1963 bij A.I.M. Keulemans op een proefschrift getiteld: “A study of Monoterpenes by physical methods”.

Een week later zat ik met mijn gezin op de boot naar Canada! Daar ging wel wat aan vooraf. Keulemans had mij verteld van deze nieuwe Stichting die jonge, gepromoveerde katholieke wetenschappers naar het buitenland wou sturen tot verdere bekwaming. Doel was op deze wijze een kader van hoogopgeleide katholieke wetenschappers te vormen waaruit automatisch wel professorale benoemingen zouden volgen. Ik kreeg een formulier dat ik invulde en opstuurde, maar ik gaf ook aan

dat ik wel wat meer wou weten over deze Stichting. En of mijn vrouw en ik eerst eens mochten komen praten! Helemaal vertrouwen deed ik het nog niet. Dat geschiedde en de rest is geschiedenis. Maar niet heus. Na twee jaar in Ottawa, Canada, aan de National Research Council (NRC) te hebben gewerkt, keerden we terug naar ons huis en ik naar mijn baan aan de THE. Na enkele maanden kwam mijn zeer gewaardeerde Keulemans naar me en zei dat hij mij had voorgedragen om lector te worden (tegenwoordig heet dat professor A, meen ik). Hoera, het Niels Stensen idee had gewerkt!

Helaas, enkele maanden later kwam het bericht dat het allemaal niet doorging.. Uiteindelijk accepteerde ik een aanbod van de University of Regina in de deelstaat Saskatchewan.

Ik heb een pracht carrière gehad in Canada en noch ik, noch mijn gezin hebben ooit spijt gehad van de emigratie. En wat in 1967 gebeurd was, daar kon ik met een glimlach aan terugdenken.

– Dankzij de Niels Stensen Fellowship, dat me naar Brussel en Helsinki bracht, heb ik de tijd gehad me theoretisch en methodologisch enorm te verdiepen en te ontwikkelen.

2007

België & Finland

Universitair hoofddocent / Onderwijsdirecteur

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Dankzij de Niels Stensen Fellowship, dat me naar Brussel en Helsinki bracht, heb ik de tijd gehad me theoretisch en methodologisch enorm te verdiepen en te ontwikkelen. Dat heeft geleid tot een grondige heroriëntatie in mijn werk en is ten goede gekomen aan opeenvolgende historisch-sociolinguïstische onderzoeksprojecten. Er is bovendien langdurige internationale samenwerking uit voort gekomen op het niveau van publicaties, conferenties, projecten en promovendi. Een nieuwe geschiedenis van het Nederlands vanuit sociolinguïstisch perspectief is een van de gezamenlijke doelen waaraan we momenteel werken.

– Anekdote

Het beviel me zo goed in Brussel dat ik er maar meteen getrouwd ben.

– Dankzij het seminar van de historische socioloog Charles Tilly op Columbia University in New York.

1996

VS, Frankrijk & VK

Aemilius Papinianus hoogleraar, UD

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Het doel van de fellowship was mijn onderzoek naar het ontstaan van de Nederlandse marine, in de tijd van Karel V, in een meer theoretisch en vergelijkend kader te plaatsen met het oog op een fellowship van de KNAW. Dankzij het seminar van de historische socioloog Charles Tilly op Columbia University in New York kon ik mijn onderzoek naar een hoger plan tillen. In Parijs en Londen werd aanvullend onderzoek verricht. De sfeer van openheid en optimisme op Columbia heb ik als uniek ervaren. Wat een contrast met het immer onder bezuinigingen, reorganisaties en onderwijsvernieuwingen gebukt gaande universitaire bestel in Nederland!

– Anekdote

Een week voor vertrek uit New York kwam Debby, de secretaresse van het P.F. Lazerfeld Center for the Social Sciences van Columbia University, me vertellen dat ze een aan mij gericht computerbericht had ontvangen uit Nederland. Het bericht heette ‘email’. Het was mijn eerste kennismaking met

email en ik vroeg me af in hoeverre de inhoud van dergelijke berichten betrouwbaar was. Ik was aanvankelijk niet erg overtuigd van het tekstje op het computerscherm dat iedereen wel ingetypt kon hebben! Het bericht bevatte de mededeling dat de Koninklijke Academie van Wetenschappen mij een fellowship had toegekend. Het kostte me enige moeite me te realiseren dat het perspectief op de bijstand bij terugkeer in Nederland plotsklaps veranderd was in het vooruitzicht op een fellowship van de gerenommeerde academie aan de Amsterdamse Kloveniersburgwal. Het Amerikaanse optimisme, in het bijzonder dat van Charles Tilly, dankzij wie ik visiting scholar op Columbia was geweest, had zijn vruchten afgeworpen. Wat ik grappend onder vrienden had afgedaan als een ‘tour de parfum’ langs Londen, Parijs en New York die mijn zwanenzang in de geschiedwetenschap zou zijn, bleek een onverwachte doorstart. Het Amerikaanse optimisme van Charles Tilly en de deelnemers van zijn seminar had me vleugels gegeven.

– De Niels Stensen Fellowship was voor mij persoonlijk een grote en vooral fijne levenservaring en uitdaging om samen met mijn vrouw destijds aan te gaan.

1999

Verenigd Koninkrijk

Adviseur terrestrische ecologie

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship was voor mij persoonlijk een grote en vooral fijne levenservaring en uitdaging om samen met mijn vrouw destijds aan te gaan. Daarnaast heeft het geresulteerd in nieuwe inzichten in het functioneren van een mysterieuze diersoort, wat geleid heeft tot twee wetenschappelijke publicaties, waar ik sindsdien veel aandacht voor heb gekregen in de media.

– Anekdote

Britse en Wageningse spieronderzoekers hebben voor het eerst wetenschappelijk kunnen bewijzen dat palingen inderdaad in staat zijn om, waarschijnlijk zonder te eten, van Europa naar de Sargassozee te zwemmen. Wetenschappers breken zich al jarenlang het hoofd over hoe de dieren dat voor elkaar krijgen. Het is nooit gelukt om midden op de oceaan een wegtrekkende paling te vangen en pogingen om palingen met zendertjes langdurig te volgen zijn jammerlijk mislukt. Een onderzoeksteam,

aangestuurd door prof. John Altringham van de universiteit van Leeds, vond uiteindelijk de oplossing. Niet op zee, maar in een laboratorium.

De onderzoekers waren helemaal niet bezig met wegtrekkende palingen, vertelt de Wageningse fysioloog dr. ir. Igor Spierts. ‘Het was puur wetenschappelijk onderzoek naar de spieren van de paling. We wisten al heel wat over de spieren en de bewegingen van andere vissen. We interesseerden ons voor palingen omdat die een specifieke zwemstijl hebben die afwijkt van die van de meeste andere vissen.

Met de gegevens van het laboratorium onderzoek konden de onderzoekers berekenen hoe snel 60 cm lange palingen langdurig kunnen zwemmen: dertig centimeter per seconde. Over de reis van meer dan vijfduizend kilometer naar de Sargassozee doen de dieren dus achtentwintig en een halve week. ‘Dat past precies in wat we van de palingtrek weten’, zegt Spierts. ‘Dat palingen in september wegtrekken, en dat je in de Sargassozee in april de eerste jonge aaltjes vindt.’

Tijdens ons verblijf in Leeds, een stad met ongeveer 770.000 inwoners, stonden we bij onze voordeur ineens oog in oog met een (stads) vos, op 2 meter afstand. Een hele aparte ervaring!

– De Niels Stensen Fellowship heeft er voor gezorgd dat ik met een open blik in een nieuwe omgeving mijn eigen onderzoeksambities kon najagen.

2018

Jaar Stipendium

Noorwegen

Land Stipendium

Research Fellow

Huidige functie

toen

nu

De Niels Stensen Fellowship heeft er voor gezorgd dat ik met een open blik in een nieuwe omgeving mijn eigen onderzoeksambities kon najagen. Dat ik eromheen alleen maar meer geleerd heb van mijzelf, de samenleving en het vak wetenschapper zijn, had ik denk ik nooit bij andere beursprogramma's kunnen vinden.

– Anekdote

Mijn fellowship vond plaats in Bergen, Noorwegen. Een stadje dat naar eigen zeggen het wereldrecord 'de meeste regenachtige dagen per jaar' heeft. Net zoals dat Nederlanders bij de eerste zonnestrallen in de lente het terras opzoeken, zien de inwoners van Bergen in de herfst en winter zo weinig zonnestrallen, dat elke opklaring wordt aangegrepen om naar buiten te gaan. Desalniettemin, in Noorwegen geldt het motto 'er is niet zoiets als slecht weer, alleen slechte kleding', dus men is vaak buiten.

Aan het begin van mijn fellowship had mijn supervisor, een Oostenrijkse associate professor, aangegeven dat Noren strikt zijn in allerlei dingen. Ik moet dus zeker op tijd komen en geen minuut te laat, niet onverwachts afzeggen, enzovoorts. Nu hadden hij en ik een keer een afspraak met een professor en ik stond op het punt om naar de universiteit te vertrekken. Ik keek uit het raam en dacht 'och, wat een lekker zonnetje'. Ik kreeg plotseling app'jes van mijn supervisor: "Alain, ben je nog thuis? Heb je zin om te wandelen?" Vreemd, dacht ik, dan komen we zeker te laat voor onze afspraak (ook al woonde ik letterlijk tegen de 'belangrijkste' heuvel in Bergen aan). Hij verzekerde me echter dat we het wel zouden halen.

Onderweg kwamen we studenten van hem tegen. Hij zei toen 'wat we nu doen is natuurlijk niet zo netjes, dus zorg dat ze ons niet herkennen', dus wendden we onze blik af. Zo'n 15 minuten later loopt iemand ons tegemoet, die plots zijn blik afwendt en naar het uitzicht gaat kijken. Mijn supervisor had het niet echt in de gaten, maar ik zag het meteen: het was de professor met wie we de afspraak hadden.

We kwamen uiteindelijk allemaal 15 minuten te laat. Dat was helemaal prima, omdat de zon scheen. Het is blijkbaar een soort natuurwet in Bergen dat je daar (bijna) te allen tijde van mag profiteren.

– De Niels Stensen Fellowship gaf me de kans om het onderzoek te doen dat ikzelf van waarde achtte, een enorme luxe in de academische wereld van vandaag de dag.

2017

Zweden

Universitair docent Conflict Studies

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship gaf me de kans om het onderzoek te doen dat ikzelf van waarde achtte, een enorme luxe in de academische wereld van vandaag de dag. Tijdens mijn onderzoek ervoer ik naast vrijheid ook veel betrokkenheid. Deze unieke combinatie gaf me het vertrouwen en de ruimte om cruciale stappen in mijn postdoctorale carrière te zetten en leverde uiteindelijk een boek op – *Hybrid Political Order and the Politics of Uncertainty. Refugee Governance in Lebanon* – en, uiteindelijk, de baan die ik ambieerde. Vanuit deze positie kan ik nu verder bouwen aan mijn onderzoek en onderwijs over de vaak verborgen kennispolitiek achter vluchtelingenbeleid.

– Anekdote

Mijn Fellowshipperiode liep anders dan gedacht. Mijn geplande veldwerk in Libanon kon niet doorgaan en onverwacht zouden ik en mijn gezin een jaar in plaats van een halfjaar in Zweden doorbrengen. Dit leverde in eerste instantie teleurstelling op. Langzaam maakte die gedeeltelijk plaats voor de realisatie dat het zoeken naar alternatieven ook veel waardevols opleverde. Het

doen van onderzoek op afstand dwong me om samenwerkingsverbanden aan te gaan die dieper en verder gingen dan ik gewend was. De constante uitwisseling van ideeën, ervaringen en inzichten met mijn onderzoekspartner in Libanon heeft me mijn onderzoeksveld opnieuw doen ontdekken en zorgde voor verdere verbinding tussen data en analyse, veld en kantoor, hier en daar.

's Ochtends vroeg. Het is donker. Ik loop op het op dit ogenblik uitgestorven Zweedse eiland waar we onverwacht zijn neergestreken door de sneeuw richting de boot die me elke ochtend naar het vaste land brengt. Ik luister via mijn koptelefoon naar de Whatsapp voice notes die mijn onderzoekspartner me gisteren stuurde en waar we later die dag over zullen bellen. Ik stap bij haar in de taxi in Libanon. Deel haar frustratie over het verkeer; haar verwondering over de openheid waarmee de burgemeester die ze net interviewde sprak over zijn aanpak van het Syrische 'vluchtelingenprobleem'; haar verslagenheid na weer een afspraak die op het laatste moment niet door kon gaan; haar euforie als ze eindelijk een document waar we al tijden achteraan zitten te pakken krijgt. Ik verheug me op onze afspraak straks, waar twee werelden en duizenden gedachten, nieuwe vragen en beginnende antwoorden samen zullen komen. Terwijl ik de boot in de koude Zweedse ochtend op zie doemen, ruik ik bijna de warme za'atar man'ouche die in Libanon mijn ontbijt zou zijn.

– De Niels Stensen Fellowship gaf me de vrijheid om me wetenschappelijk te ontplooien zonder enige restricties.

2013

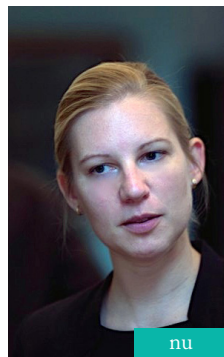
Verenigde Staten

Universitair docent Geschiedenis

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship gaf me de vrijheid om me wetenschappelijk te ontplooien zonder enige restricties. Na twee jaar als UD was ik me er enorm van bewust hoe zeldzaam het is om echt tijd tot je beschikking te hebben, en om puur door interesse gedreven te worden in plaats van door deadlines. Ook zes jaar later heb ik nog materiaal liggen, opgediept uit zeldzame archief- en bibliotheekcollecties, dat ik nooit had gevonden als ik er naar had gezocht. We vergeten soms dat goed historisch onderzoek ook afhankelijk is van serendipiteit, en dat kan je niet afdwingen als je ergens drie dagen invliegt om een bak documenten om te keren. Ik ben er een betere onderzoeker én docent van geworden.

– Anekdote

Hoewel ik over het algemeen een goede reisplanner ben, heb ik één keer de grootte van de VS echt onderschat (of mijn eigen uithoudingsvermogen

overschat). Ik was uitgenodigd om een paar gastcolleges te geven aan UNC Chapel Hill, en had de gelegenheid te baat genomen om ook wat collega's in de Research Triangle te bezoeken. Omdat ik nog een archiefcollectie in Pennsylvania wilde bekijken en vrienden in Arlington VA had beloofd nog een keer te komen logeren, had ik er een roadtrip van gemaakt. Vol goede moed liet ik de metershoge sneeuw in Boston achter me, en genoot van de lente en kersenbloesems in North Carolina. Ik bleef echt tot het laatste moment in Chapel Hill, maar moest wel op enig moment terug zijn in Boston voor een congres. De dag dat ik uit NC moest vertrekken werd ik echter uitgenodigd voor een heel leuk etentje met historici die ik zeer bewonder. Ik besloot om dat niet te missen, en gewoon 's nachts terug naar Boston te rijden. Who needs sleep? Technisch gezien moest het kunnen – het was ongeveer 11 uur pure rijtijd. Ik was echter een paar dingen vergeten: dat ik al dagenlang keihard had gewerkt, dat je af en toe rust moet nemen, maar nog veel erger: dat het steeds kouder zou worden naarmate ik verder naar het noorden reed. Ik heb zelden zo'n miserable nacht gehad. De interstate is op z'n best niet de vrolijkste plek 's nachts, maar naast af en toe een parkeerplaats vinden waar ik veilig even de ogen kon sluiten, moest ik ook mijn telefoon instellen om me te wekken voordat het in de auto ging vriezen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik op het congres in Boston niet zo coherent was als ik van mezelf gewend ben...

– Dankzij de Niels Stensen Stichting kon ik mij in Princeton verder bekwamen in de analytische wijsbegeerte en allerlei dwarsverbanden tussen mathematische logica en analytische wijsbegeerte ontdekken.

1976

Verenigde Staten

Emeritus hoogleraar Logica UvT en EUR

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

– Anekdote

Toen ik bij aankomst in New York een auto huurde, ontdekte ik dat er geen pedaal was om te schakelen en meende dat de auto defect was; het bleek een automaat te zijn, toen al heel normaal in de USA.

Dankzij de Niels Stensen Stichting kon ik mij in Princeton verder bekwamen in de analytische wijsbegeerte en allerlei dwarsverbanden tussen mathematische logica en analytische wijsbegeerte ontdekken. Dit heeft uiteindelijk geleid tot mijn boek *Philosophical and Mathematical Logic* dat in 2018 is verschenen bij Springer.

– Door me onder te dompelen in andere cultuur, werkomgeving en leefomgeving heb ik mijn blik kunnen verbreden.

2010

Verenigd Koninkrijk

Hoogleraar

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De tijd in Manchester heeft me erg veel gebracht, zowel voor werk als mijn persoonlijke ontwikkeling. Door me onder te dompelen in andere cultuur, werkomgeving en leefomgeving heb ik mijn blik kunnen verbreden. Ik heb veel geleerd over zorgverlening aan ouderen met geestelijke gezondheidsklachten en dit kunnen vertalen naar de Nederlandse situatie. De verschillende vakgebieden van collega's in Manchester hebben mijn ideeën gevormd en in mijn huidige werk heb ik hier nog steeds profijt van bij het ontwikkelen van nieuwe woonvoorzieningen waarin intensieve zorg geboden kan worden. Een grote maatschappelijke behoefte, waar ik nu met verschillende partijen in samenwerk om hier goede oplossingen voor te kunnen vinden.

– Anekdote

Tijdens mijn verblijf heb ik uit eigen ervaring kennis kunnen maken met het gezondheidszorgstelsel in Engeland door een knieblessure die ik heb opgelopen. Vrijdagavond, “downtown” Manchester en ik belande op de Spoedeisende Eerste Hulp...

ik heb nog nooit zoveel politie gezien. Terwijl ik lag te wachten op de scan werd er een andere man naast me gereden, met handboeien vastgebonden aan het bed. Gelukkig zwaaide hij vriendelijk, maar ik dacht wel: ik kan niet voor hem weggrennen...

Ik ben ontzettend goed opgevangen op de vakgroep waar ik werkte, en iedereen dacht goed mee waar ik het beste naar toe kon en wat ik zou kunnen doen. Bijvoorbeeld, het werd niet veilig geacht dat ik op krukken de trap van het gebouw waar ik werkte zou ingaan. Een keer ben ik daarom gedragen door een aantal bouwvallers zodat ik de trap af kon.

Daarnaast heb ik wel erg moeten wennen aan de strenge ‘veiligheidscultuur’ die in Engeland heerst. Bij iedere bijeenkomst wordt verteld wat de ‘Health and Safety’ regulations zijn, zijn alle deuren branddeuren (in mijn appartement had ik er drie, van die hele zware). Ook in de zorg is het terug te zien: als ik vertelde over kleinschalige woonvormen voor mensen met dementie waarin samen wordt gekookt of over zorgboerderijen waar ouderen met dementie wonen als alternatief voor het verpleeghuis, geloofden mensen me in eerste instantie niet en dachten ze vooral aan de gezondheidsregels: dat is toch niet hygiënisch of gebeuren er geen ongelukken als iemand een aardappel schilt? In de zorg heeft dat tot resultaat dat er mijn inziens soms echt te weinig met bewoners wordt gedaan, omdat men bang is voor veiligheid. In Nederland valt mij op dat we hier het debat voeren en er meer ruimte is voor mensen om innovatieve initiatieven uit te proberen.

– Op het gebied van patiëntenzorg is het belangrijkste dat de Fellowship me heeft gebracht een bredere kijk op neurovasculaire ziektebeelden.

2008

Canada

Neuroloog

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Gedurende een jaar heb ik een clinical/research stroke Fellowship gedaan in Toronto, Canada. Op wetenschappelijk gebied heb ik intensief samengewerkt met verschillende neurologen en neurochirurgen. Dit waren artsen uit Toronto, maar ook andere internationale fellows met wie ik nu, 11 jaar later, nog steeds intensief samenwerk. Op het gebied van patiëntenzorg is het belangrijkste dat de Fellowship me heeft gebracht een bredere kijk op neurovasculaire ziektebeelden. De kennis van anatomie en pathofysiologie waren er fenomenaal. Tijdens de opleiding tot medisch specialist kun je het idee krijgen dat de benadering van het eigen centrum de beste benadering is. Door een Fellowship leer je dat er meerdere wegen zijn die naar Rome leiden. Dit leidt tot een bredere blik op patiëntenzorg.

– Anekdote

Nederlanders houden van hele directe communicatie. Er wordt wel eens vergeten dat men in andere landen goed moet luisteren naar wat er niet gezegd wordt. Zo was er een Nederlandse collega in Canada verantwoordelijk voor het organiseren van een wekelijks overleg. Ze had een Canadese collega gevraagd op een bepaald moment een presentatie te houden. Het antwoord was 'I'll do the best I can'. Dit werd geïnterpreteerd als 'ja'. Maar op de bewuste dag kwam de Canadese collega niet opdagen. De Nederlandse collega was verbaasd, maar toen andere Canadese collega's vroegen wat het antwoord dan was geweest, begreep men direct dat 'I'll do the best I can' niet hetzelfde is als 'ja'.

– De Niels Stensen Fellowship heeft resultaten gebracht van onderzoek met bloedplaatjesaggregatieremmers (bv. aspirine) als bloedverdunner bij patiënten, die een hartinfarct of bypassoperatie hebben gehad.

1981

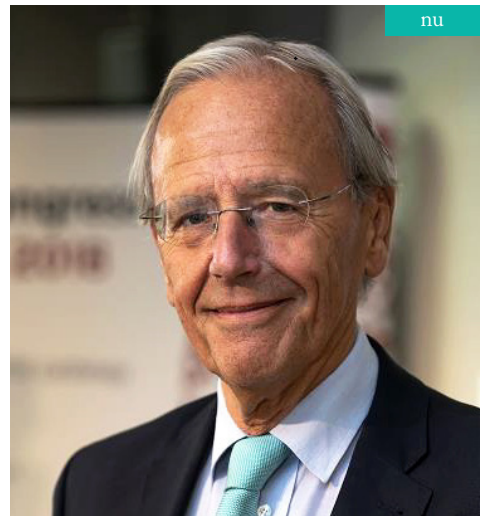
Verenigde Staten

Cardioloog

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship heeft resultaten gebracht van onderzoek met bloedplaatjesaggregatieremmers (bv. aspirine) als bloedverdunner bij patiënten, die een hartinfarct of bypassoperatie hebben gehad.

– Anekdote

De heer Boddeke belde regelmatig ons huis om te horen hoe het de stipendiarius ging. Eenmaal nam onze toen 2-jarige dochter op en stond de heer Boddeke te woord in het Engels én Nederlands.

– De Niels Stensen Fellowship maakte het mogelijk om mijn wetenschappelijke vorming voor te zetten op een bijzonder mooie plek, Harvard University.

1994

Verenigde Staten

Jaar Stipendium

Land Stipendium

McCaughey Chair of Psychology & hoogleraar

Huidige functie

De Niels Stensen Fellowship maakte het mogelijk om mijn wetenschappelijke vorming voor te zetten op een bijzonder mooie plek, Harvard University. Dit was zeker belangrijk voor een vroege benoeming tot hoogleraar aan de Universiteit Utrecht, vijf jaar na mijn promotie. Naast mijn academische plichten (doceren, onderzoek en veel admin...) heb ik veel gewerkt aan de popularisering van de wetenschap. Onder andere via tv-programma's als Hoe?Zo!, via columns in de Volkskrant en verschillende tijdschriften, boeken en veel lezingen voor het brede publiek met een oog voor de toepassingen van ons vaak fundamentele onderzoek. Ook ben ik alweer 8 jaar, met veel plezier, lid van het NSF-comité.

– Anekdote

Toen ik mijn aanvraag voor de NSF indiende schreef ik dat naar McGill University in Montreal wilde. Een aantal hoogleraren had mij voorgedragen en er moest dus snel een voorstel komen. Ik had op

dat moment nog niet zo heel goed nagedacht over de beste locatie voor mijn verdere wetenschappelijke vorming. Toen de beurs eenmaal was toegekend ging ik er nog eens goed voor zitten en kwam tot de conclusie dat Harvard University eigenlijk een betere plek zou zijn. Je moest in die tijd op bezoek bij Mr. Bekema op het kantoor van de Niels Stensen Stichting in Amsterdam. Tijdens het gesprek, waar ik ook nog eens gefileerd werd over mijn kennis over de persoon Niels Stensen, gaf ik aan dat ik de beurs naar een andere universiteit wilde nemen. Mr. Bekema, met zijn van nature felle ogen, gaf te kennen dat het comité daar niet automatisch mee zou instemmen omdat het instituut toch een belangrijk criterium was voor een succesvolle toekenning. Die opmerking werd gevolgd door een vraag: "Maar waar wil je dan met je beurs naar toe?". "Naar Harvard University" antwoordde ik. Mr. Bekema zei rustig "dat is een mooie keuze"; krabbelde wat op een papertje in mijn dossier dat voor hem lag, en wenste me veel succes in Boston.

– Ik heb ontzettend veel geleerd over de uitdagingen die ontwikkelingslanden zoals Myanmar ervaren in het verduurzamen van hun beheer van natuurlijke hulpbronnen.

2015

Myanmar

Universitair docent

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

toen

nu

– Anekdote

Tijdens mijn Fellowship heb ik meegewerkt aan een onderzoeksproject van de Verenigde Naties over de impact van goud- en kalksteenmijnbouw in Myanmar. Dit was het allereerste onderzoeksproject in Myanmar waarin maatschappelijke organisaties samen met de overheid en bedrijven onderzoek deden naar de mijnbouwsector. Het veldwerk voor dit project was het interessantste veldwerk dat ik ooit heb meegemaakt. De bevolking rondom de (legale) mijnen die we onderzochten, was bijna geheel afhankelijk van de mijnbouw, in legale en/of illegale vorm. De scheiding tussen legaal en illegaal is niet erg duidelijk; ik was verbaasd dat de grote bakken cyanide en potten kwik waar mensen vaak met hun blote handen mee werkten bij de legale vorm van mijnbouw behoorde. Tijdens ons onderzoek waren sommige mijnbouwwerkers bang dat ons onderzoek hun levensonderhoud in gevaar zou brengen. We hadden dan ook permanente bewaking bij ons. Het ergste vond ik toen een geïnterviewde ons vertelde dat een aantal illegale mijnbouwwerkers enkel 's nachts hadden kunnen werken vanwege ons onderzoek. Aangezien dit de toch al grote risico's van het mijnbouwwerken verhoogde, moesten we ons onderzoek direct staken. Gelukkig hebben we wel nog trainingssessies kunnen organiseren, zodat de betrokken overheidsinstanties, maatschappelijke organisaties en bedrijven in het vervolg zelf onderzoek kunnen doen naar de mijnbouwsector.

Met mijn Niels Stensen Fellowship heb ik onderzoek gedaan naar het beheer van de grondstoffensector in Myanmar, en met name de transparantie in dit beheer. Transparantie is van belang bij het aanpakken van corruptie en de vaak grote impact dat het delven van grondstoffen heeft op de maatschappij en het milieu. Naast mijn eigen onderzoek heb ik bijgedragen aan twee onderzoeksprojecten naar de impact van mijnbouw op de mijnbouwwerkers en de lokale bevolking. Ik heb ontzettend veel geleerd over de uitdagingen die ontwikkelingslanden zoals Myanmar ervaren in het verduurzamen van hun beheer van natuurlijke hulpbronnen. Mijn kennis en ervaring gebruik ik nu regelmatig in de colleges die ik geef en de begeleiding van studenten in hun onderzoek aan de universiteit Utrecht.

– De Niels Stensen Fellowship was een prachtige manier om mijn horizon te verbreden.

2014

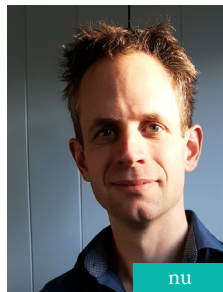
Zwitserland

Instrument Scientist

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

al snel kwijt in Zwitserland, toen de centrale bank na twee weken plotseling besloot de frank en de euro te ontkoppelen. Dat betekende dat mijn beurs in een dag twintig procent minder waard werd. Gelukkig is dat wat bijgetrokken tot tien procent over het hele jaar en kon ik delen van de beurs flexibel inzetten, maar daarmee wordt een wisselkoers een stuk concreter dan gedacht.

De Niels Stensen Fellowship was een prachtige manier om mijn horizon te verbreden. Onderzoek doen in een ander land, in een andere onderzoeksgroep, is verrijkend, zowel inhoudelijk in mijn vakgebied als door een andere cultuur en nieuwe mensen te leren kennen. Ik heb bijvoorbeeld veel geleerd van de manieren van leidinggeven in de onderzoeksgroep waar ik te gast was. Hoewel de menselijke kant van het Fellowshipjaar verreweg het meest leerzaam was, is er uit mijn onderzoek daar ook een mooie publicatie gerold die in Nederland weer deuren heeft geopend. Daarnaast heeft het traject van voorstel tot beursjaar me overtuigd dat ik in staat ben een eigen onderzoeksvisie te ontwikkelen en die uit te voeren, een aspect waar ik na mijn promotie onzeker over was.

Als je vraagt wat Nederlanders, Fransen en Zwitsers verenigt, is dat natuurlijk een voorliefde voor kaas. Nu hadden mijn collega's geen hoge pet op van Nederlandse kaas en dat dacht ik te veranderen door in het weekend een rugzak vol uit Nederland mee te nemen. Tot mijn verbazing wilden de Franse collega's daar niet van eten. Dat bleek niet door de kwaliteit te komen, maar doordat ze uit principe geen kaas eten zonder brood erbij. Gelukkig kon ik dat de volgende keer recht zetten en waren ze snel overtuigd dat de import uit Nederland niet bepaald representatief is voor wat er in Nederland zelf te koop is.

– Anekdote

Met een Fellowship in de tas voel je je de koning te rijk bij vertrek. Dat gevoel heb ik gehouden in wetenschappelijke zin, maar was ik in praktische zin

– In mijn stipendiumperiode (1970-1971) werd ik in Berkeley en Stanford ondergedompeld in de cognitieve experimentele psychologie.

1970

Verenigde Staten

Emeritus

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

In mijn stipendiumperiode (1970-1971) werd ik in Berkeley en Stanford ondergedompeld in de cognitieve experimentele psychologie. Er ging voor mij een wereld open: ik ervaaarde dat er ‘hier en nu’ grensverleggend onderzoek werd verricht. En het onderzoek werd, wezenlijk anders dan ik in mijn vakgebied psychologie in Nederland had meegemaakt, in teamverband verricht: een staffid met een aantal merendeels graduate studenten, dagelijks tot laat aanwezig, in permanente discussie, met hoge motivatie en grote inzet. Die werkwijze werd voor mij het voorbeeld voor mijn eigen onderzoekslijn, alsook voor mijn onderwijs in het doctoraal/master-programma waarbij die studenten samen met de promovendi optrokken.

Ik heb ook de schaduwkanten van het academisch gebeuren toen ervaren, de concurrentie voor de vaste baan, de ratrace die levens kostte. Iets wat je in je latere beroepsleven meeneemt.

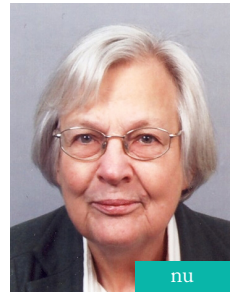
In dit jaar werden mijn ogen ook geopend voor het racismeprobleem. We hebben een aantal scholen bezocht die indrukwekkende pogingen deden dat te bestrijden.

– Anekdote

Een van de meest sympathieke aspecten van de Niels Stensen stipendia is dat de aandacht niet alleen gericht is op het onderzoek maar ook op de onderzoeker. Die moet tenslotte straks functioneren. Dat werd mij heel duidelijk tijdens

toen

nu

het gesprek met de secretaris van de Niels Stensen Stichting, de heer Van Ravels. Wij (voor zowel mijn echtgenoot Leo Noordman als mijzelf was een stipendium aangevraagd) hadden een keurige begroting gemaakt, inclusief financiële ondersteuning voor de verzorging van ons zootje. Op dat aspect hadden wij wel enig commentaar van de heer Van Ravels verwacht, maar dat werd chique geregeld. Hij begon wel over de begroting, maar anders dan wij dachten: “Het stipendium is weliswaar niet bedoeld om vakantiereizen te maken, maar als u toch in de Verenigde Staten bent, zou ik u aanraden de post reizen flink op te hogen. U moet ook wat meer met het land kennismaken. En ook nog eens andere universiteiten bezoeken”. Wij lieten ons graag overtuigen! De reis van Berkeley naar Boulder, waar ik enkele dagen te gast was bij een vermaarde wetenschapper, met een omweg via Nevada, Yellowstone en Grand Teton in de Rocky Mountains, voldeed prachtig aan de suggestie van de heer Van Ravels.

– Met de onderzoekervaring die ik heb opgedaan in een aangrenzende wetenschapsdiscipline heb ik als hoogleraar Levensmiddelenchemie een onderzoeksprogramma en onderzoeksgroep kunnen opbouwen.

1974

Verenigde Staten

Em. prof. Food Chemistry

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

Met de onderzoekervaring die ik aan de Universiteit van Colorado, Boulder, heb opgedaan in een aangrenzende wetenschapsdiscipline (Plant Biochemistry) heb ik bij Wageningen Universiteit als hoogleraar Levensmiddelenchemie een onderzoeksprogramma en onderzoeksgroep kunnen opbouwen. De groep heeft veel grensverleggende kennis gegenereerd op het gebied van plantencelwand polysacchariden, kennis die heeft geleid tot innovaties in diverse branches van de levensmiddelenindustrie. Hiervoor heb ik veel nationale en internationale erkenning gekregen.

– Anekdote

Op bezoek in Disneyland met ons gezin raakten we door ons geld. Bij de bank ter plaatse mochten ze ons geen geld geven op ons bankaccount bij United Bank of Boulder, onze verblijfplaats in US. Als Nederlanders voor het eerst op bezoek in

Disneyland hadden ze wel met ons te doen. De man die ons hielp zou een liedje zingen dat hij zich herinnerde van een bezoek aan Rotterdam. Als we dat herkenden zou hij ons uit de nood helpen. “Nee, ik lust geen bananen” was onze redding.

– De ervaring van het werken in een volledig andere omgeving met andere vormen van onderwijs, onderzoek en bestuur helpt me nu om beter en breder na te denken bij situaties hier in Nederland.

2014

Verenigd Koninkrijk

Universitair docent, TU Delft

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

nu

– Anekdote

Op een dag ontving ik een bericht met de vraag aan ‘academic staff’ om deel te nemen aan het cortège voor de ceremonie van de diploma-uitreiking van King’s College London. Deelname aan het cortège, met toga en baret, een unieke kans waar ik in Nederland nog vele jaren op zou moeten wachten, dat wilde ik natuurlijk niet missen. Zo stapte ik een maand later de kleedkamer van het cortège binnen in het Barbican Centre waar de ceremonie plaatsvond. Tot mijn grote verbazing werd mij nogal kleurrijke kleding in de handen gedrukt, niet te vergelijken met de zwarte toga’s die ik ken uit Enschede en Delft: Een blauw gewaad met brede rode randen die, tot schrik, mijn niet zo passende onderkleding grotendeels onbedekt liet. En de baret bleek eerder een grote platte ronde schotel op het hoofd. Ik wist het nu echt: Mijn leven als acteur was begonnen.

Door de Fellowship heb ik mijn wetenschappelijke netwerk flink kunnen vergroten met zelfs ook nieuwe vriendschappen, zowel in het land van mijn verblijf als met nadruk ook in Nederland via de NSF-conferentie en de geweldige NSF alumni. Ook heb ik een goede stap vooruit kunnen maken in mijn onderzoek, wat me heeft geholpen met een succesvolle aanvraag van een VENI-onderzoeksbeurs waarmee ik vervolgens een positie als universitair docent heb kunnen krijgen.

De ervaring van het werken in een volledig andere omgeving met andere vormen van onderwijs, onderzoek en bestuur helpt me nu om beter en breder na te denken bij situaties hier in Nederland.

Tijdens het wachten in de kleedkamer had ik de interessantste gesprekken van mijn hele Fellowshiptijd. Wachtijd vullen samen met hoogleraren op hele verschillende vakgebieden die je anders nooit tegen zou komen, wat een leerzame gelegenheid! Helaas duurde het wachten niet lang genoeg, in processie liepen we even later door het grote auditorium langs de honderden feestelijke Bachelorstudenten, Masterstudenten, Promovendi en hun familie naar het podium. Vervolgens was het aan ons de eer om 3 uur lang te klappen bij elke uitreiking uit de hand van de Duke of Wellington...

– Dankzij de Niels Stensen Fellowship was ik in 2004-2005 ruim een jaar in Parijs. Dat heeft mij persoonlijk enorm veel gebracht.

2003

Frankrijk

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Ingénieur de recherche, IRHT

Huidige functie

toen

nu

Dankzij de Niels Stensen Fellowship was ik in 2004-2005 ruim een jaar in Parijs. Dat heeft mij persoonlijk enorm veel gebracht en in 2010 heb ik een vaste baan gevonden bij het CNRS aan een Frans onderzoeksinstituut, het IRHT, gespecialiseerd in mijn vakgebied, middeleeuwse handschriften.

Een rol die ik sindsdien graag en regelmatig op me neem ligt in het faciliteren van samenwerking tussen Frankrijk en het Nederlands taalgebied, bijvoorbeeld door studenten en collegae te helpen met grensoverschrijdend onderzoek of door digitale bestanden op mijn vakgebied (databases of gedigitaliseerde middeleeuwse handschriften) door te linken en zo te helpen bouwen aan een internationaal mediaevistisch netwerk.

– Anekdote

Tijdens mijn Niels Stensenjaar in Parijs, toog ik in september 2004 naar het Kasteel van Chantilly om er enkele middeleeuwse handgeschreven en verluchte boeken te bestuderen die deel uitmaken van de enorme kunstcollectie opgebouwd door de negentiende-eeuwse Hertog van Aumale. Mijn

eerste afspraak was op een maandag, wanneer het museum gesloten is voor het algemene publiek. Wat ik niet wist was dat een filmploeg ook een afspraak had. Nadat ik door de lange lanen van het kasteelpark was aan komen wandelen vanaf het station, wachtten mij lakeien gestoken in achttiende-eeuws kostuums.

Ik werkte de hele dag als enige gast in de bibliotheek met uitzicht over de waterpartijen rond het kasteel, onder het toezien van de vriendelijke conservatrice en de behulpzame zaalopzichter. Ik mocht zo veel inzien als ik wilde (de collectie bevat bijna 1000 middeleeuwse handschriften), maar heb het niet aangedurfd om de “Très Riches Heures du duc de Berry” te vragen, misschien het beroemdste middeleeuwse handschrift überhaupt.

Ik was met name op zoek naar verdwenen eigendomskenmerken en wilde daarvoor de perkamenten manuscripten onder ultraviolet licht bekijken. Soms hebben bibliotheken daar een aparte verduisterde ruimte voor beschikbaar, maar in deze kasteelbibliotheek werd er voor mijn speciaal een oplossing geïmproviseerd. Ik mocht de handschriften (voorzichtig) op de zitting van een stoel in de bezemkast leggen en zelf ernaast op de vloer knielen. De zaalopzichter sloot de deur zorgvuldig achter me, zodat ik in de stille duisternis en op mijn gemak mijn onderzoekswerk kon verrichten, alleen met het handschrift en mijn UV-lamp in een middeleeuwse tijdskapsule.

– De Fellowship heeft mij de gelegenheid gegeven om in een intellectuele bubbel de verdieping aan te brengen die mijn onderzoek nodig had.

2008

Verenigde Staten

Universitair hoofddocent

Jaar Stipendium

Land Stipendium

Huidige functie

De Fellowship heeft mij de gelegenheid gegeven om in een intellectuele bubbel de verdieping aan te brengen die mijn onderzoek nodig had.

Het onderzoeksplan vond ik bij aankomst niet interessant genoeg meer. In plaats daarvan deed ik nieuwe experimenten en verdiepte ik me in de grondslagen van mijn vakgebied. Ik heb daar nog vaak profijt van, ook meer dan tien jaar later.

Naam

dr. mr. Irene Aronstein

Land Stipendium

Spanje

Drie zelfstandige projecten inzake de effectieve rechtsbescherming van private partijen bij schendingen van EU-recht (schade, privacy, en staatsaansprakelijkheid).

Naam

dr. Sylvie Lesuis

Land Stipendium

Canada

De gestresste hersenen: Het ontrafelen van de mechanismen die ten grondslag liggen aan de generalisatie van het geheugen door stress.

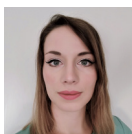
Naam

dr. Robert de Meel

Land Stipendium

Italië

Ontafelen van de oorzaken voor fenomenologische heterogeniteit in myasthenia gravis, met focus op epidemiologie, pathofysiologie en klinische implicaties.

Naam

dr. Marloes Oomen

Land Stipendium

Frankrijk

Ontkenningen in drie gebarentalen vanuit een beschrijvend, typologisch en theoretisch perspectief.

Naam

dr. Niels Verburg

Land Stipendium

Verenigd Koninkrijk

Visualisatie van de tumorpuurheid en intratumorale genetische heterogeniteit van diffuus gliomen.

Naam

dr. Charlotte Vogt

Land Stipendium

Israël

Het effect van nanostructurering in CO₂-elektrokatalyse bestudeerd met in-situ spectroscopie.

Naam

dr. Daniel Waller

Land Stipendium

Verenigd Koninkrijk

Object, Beeld, en de Iconiciteit van de tekst: De materiële krachten van de Mesopotamische Toverschalen.